

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χαριτωτέρ

TM

και ο

αιχμάλωτος του Αζκαμπάν

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE PRISONER OF AZKABAN

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 1999

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και ο αιχμάλωτος του Αζκαμπάν**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Χριστόπουλος

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi και Jason Caffoe

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© J.K. Rowling, 1999

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1999

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kazu Kibuishi, 2013 by Scholastic Inc.
Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and

© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 1999

ISBN 978-960-274-434-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoffi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

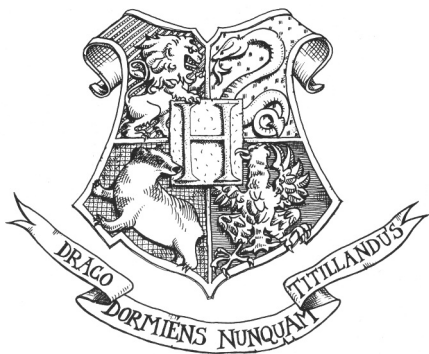
ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

και ο

αιχμάλωτος του Αζκαμπάν

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου

Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη

ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΚΕΝΙΑΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΙΣΠΙ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Στην Τζιλ Προύετ και την Έιν Κίλι,
νονά του Σούνγκ, και η μία και η άλλη.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Οι κουκουβάγιες-ταχυδρόμοι</i>	9
<i>Το μεγάλο λάθος της θείας Μαρτζ</i>	24
<i>Το λεωφορείο των ιπποτών</i>	39
<i>Το «Ραγισμένο Τσουκάλι»</i>	56
<i>Ο Παράφρων</i>	77
<i>Γαμπιά νύχια και φύλλα τσαγιού</i>	105
<i>Ένα μπόγκαρι στην ντουλάπα</i>	132
<i>Η φυγή της χοντρής κυρίας</i>	150
<i>Πικρή ήπα</i>	171
<i>Ο μαγικός χάρτης</i>	192
<i>Η Αστραπή</i>	220
<i>Ο προσάτης</i>	243
<i>Γκρίφιντορ εναντίον Ράβενκλουου</i>	262
<i>Η εκδίκηση του Σνέιπ</i>	279
<i>Ο τελικός του κουίντις</i>	302
<i>Η προφητεία της καθηγήτριας Τρελόνι</i>	326
<i>Ο γάτος, ο αρουραίος και ο σκύλος</i>	345
<i>Ο Φεγγαρογυτεμένος, ο Ποντικοουράς, ο Αλαφροπάπτος και ο Ελαφοκέρατος</i>	363
<i>Ο υπηρέτης του λόρδου Βόλντεμορτ</i>	372
<i>Το φιλί των Παραφρόνων</i>	392
<i>Το μυστικό της Ερμιόνης</i>	401
<i>Και πάλι οι κουκουβάγιες-ταχυδρόμοι</i>	431

Οι κουκουβάγιες-ταχυδρόμοι

Ο Χάρι Πότερ ήταν, από πολλές απόψεις, ένα τελείως ασυνήθιστο αγόρι. Κατ' αρχάς, μισούσε τις καλοκαιρινές διακοπές περισσότερο από κάθε άλλη εποχή του χρόνου. Δεύτερον, μελετούσε τα μαθήματά του, αλλά αναγκάζοταν να το κάνει κρυφά, μέσα στη μαύρη νύχτα. Συνέβαινε επίσης να είναι μάγος.

Πλησίαζαν μεσάνυχτα κι ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα στο κρεβάτι του, κουκουλωμένος με τις κουβέρτες ως το κεφάλι, με ένα κλεφτοφάναρο στο ένα χέρι και ένα μεγάλο δερματόδετο βιβλίο (το *Η ιστορία της μαγείας του Άνταλμπερτ Γουάφλινγκ*) στηριγμένο στο μαξιλάρι. Ο Χάρι διέτρεχε τις τυπωμένες γραμμές του βιβλίου με τη μύτη της πένας του από φτερό αετού, αναζητώντας συνοφρυωμένος κάτι που θα τον βοηθούσε να γράψει την εργασία του. «Το κάψιμο των μαγισσών κατά το 14ο αιώνα ήταν εντελώς ανώφελο. Αναπτύξτε το», ήταν το θέμα.

Σταμάτησε την πένα του στην πρώτη σειρά μιας παραγράφου που φαινόταν ενδιαφέρουσα. Έσπρωξε τα γυαλιά στη μύτη του, έφερε το κλεφτοφάναρο πιο κοντά στο βιβλίο και διάβασε:

Τα μέλη της εξωμαγικής κοινότητας (οι κοινώς ονομαζόμενοι Μαγκλ) φοβούνται ιδιαίτερα τη μαγεία κατά το Μεσαίω-

να, αλλά δυσκολεύονταν στο σωστό εντοπισμό της. Τις σπάνιες φορές που έπιαναν έναν αληθινό μάγο, τον έκαιγαν, αλλά αυτό δεν έφερνε κανένα αποτέλεσμα. Ο μάγος ή η μάγισσα εκτελούσε ένα απλό ξόρκι ψύξεως της φωτιάς και μετά προσποιούνταν ότι ουρλιάζει από τους πόνους, ενώ στην πραγματικότητα απολάμβανε μια ευχάριστη αίσθηση σαν γαργαλλπό. Μάλιστα στη Γουέντλιν την Αλλόκοτη άρεσε τόσο πολύ το κάψιμο, ώστε επιδίωξε να τη συλλάβουν ούτε λίγο ούτε πολύ σαράντα επτά φορές με διαφορετικές μεταμφιέσεις.

Ο Χάρι κράτησε την πένα του ανάμεσα στα δόντια του και έβγαλε ένα μπουκαλάκι με μελάνι κι ένα ρολό περγαμνής που είχε κάτω από το μαξιλάρι του. Ξεβίδωσε αργά και προσεκτικά το πώμα του μπουκαλιού, βούτηξε την πένα του στο μελάνι κι άρχισε να γράφει, σταματώντας πότε πότε για να αφουγκραστεί, αφού, αν κάποιος από τους θείους του, τους Ντάρσλι, σπκωνόταν για να πάει στο μπάνιο κι άκουγε το χαρακτηριστικό ήχο που κάνει η πένα όταν γράφει κανείς μ' αυτή, σίγουρα θα περνούσε το υπόλοιπο καλοκαίρι κλειδωμένος στην αποθηκούλα κάτω από τις σκάλες.

Η οικογένεια Ντάρσλι, η οποία κατοικούσε στην οδό Πριβέτι, αριθμός 4, ήταν ο λόγος για τον οποίο ο Χάρι δε χαιρόταν ποτέ τις καλοκαιρινές διακοπές του. Ο θείος Βέρνον, η θεία Πετούνια κι ο γιος τους, ο Ντάντλι, ήταν οι μόνοι ζωντανοί συγγενείς του Χάρι. Ήταν Μαγκλ κι είχαν εντελώς μεσαιωνικές απόψεις για τη μαγεία. Το όνομα των γονιών του Χάρι, οι οποίοι ήταν κι αυτοί μάγοι, δεν αναφερόταν ποτέ στο σπίτι των Ντάρσλι. Η θεία Πετούνια κι ο θείος Βέρνον έλπιζαν χρόνια ολόκληρα πως, αν καταπίεζαν τον Χάρι σχετικά μ' αυτό το θέμα, θα εξουδετέρωναν τις μαγικές του ικανότητες. Όμως, προς μεγάλη τους αγανάκτηση, οι προσπάθειές τους όλα αυτά τα χρόνια δεν πέτυχαν και τώρα ζούσαν με το φόβο μήπως μάθει κανείς ότι ο Χάρι είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της τελευταίας διετίας στη Σχολή «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και

Ξόρκια. Έτσι, το μόνο που έκαναν, μόλις άρχιζαν οι καλοκαιρινές διακοπές του ανιψιού τους κι εκείνος επέστρεφε σπίτι από τη Σχολή «Χόγκουαρτς», ήταν να κλειδώνουν όλα τα μαγικά σύνεργά του –βιβλία με ξόρκια, μαγικό ραβδί, χύτρα και μαγικό σκουπόξυλο– σε ένα ντουλάπι και να του απαγορεύουν να μιλά στους γείτονες.

Αυτή η στέρηση, ιδιαίτερα των βιβλίων, δημιουργούσε τεράστιο πρόβλημα στον Χάρι, γιατί οι καθηγητές του στο «Χόγκουαρτς» του έβαζαν πολλές εργασίες για τις διακοπές. Μία από αυτές, την πιο δύσκολη, με θέμα τα φίλτρα συρρίκνωσης, του την είχε βάλει ο πιο αξώνευτος καθηγητής του, ο κύριος Σνέιπ, ο οποίος θα χαιρόταν ιδιαίτερα αν ο Χάρι του έδινε την παραμικρή αφορμή για να τον τιμωρήσει. Έτσι, ο Χάρι το διακινδύνευσε από την πρώτη κιόλας εβδομάδα των διακοπών του. Κάποια στιγμή που ο θεός Βέρνον, η θεία Πετούνια και ο Ντάντλι βγήκαν στον κήπο του σπιτιού τους για να θαυμάσουν το καινούργιο αυτοκίνητο που παραχώρησε στο θείο Βέρνον η εταιρεία στην οποία εργαζόταν (φωνάζοντας δυνατά για να τους ακούσει όλη η γειτονιά), ο Χάρι κατέβηκε ακροπατώντας στο ισόγειο, πήρε μερικά από τα βιβλία του και τα έκρυψε στο δωμάτιό του. Αν δε λέκιαζε με μελάνια τα σετόνια, οι Ντάρσλι δε θα μάθαιναν ποτέ ότι μελετούσε μαγεία τη νύχτα.

Ο Χάρι ήθελε να αποφύγει τις φασαρίες με τη θεία και το θείο του αυτή τη στιγμή, γιατί ήταν ήδη θυμωμένοι μαζί του επειδή στη διάρκεια των σχολικών διακοπών τού είχε τηλεφωνήσει ένας συμμαθητής του από τη Σχολή «Χόγκουαρτς». Ο Ρον Ουέσλι, ένας από τους καλύτερους φίλους του Χάρι στο «Χόγκουαρτς», καταγόταν από οικογένεια μάγων. Αυτό σήμαινε πως ήξερε πολλά πράγματα τα οποία ο Χάρι αγνοούσε, αλλά δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ πριν στη ζωή του τηλεφωνική συσκευή. Και, για κακή του τύχη, ήταν ο θεός Βέρνον αυτός που είχε σηκώσει το ακουστικό του τηλεφώνου.

«Βέρνον Ντάρσλι. Λέγετε, παρακαλώ».

Ο Χάρι, ο οποίος έτυχε να είναι στο ίδιο δωμάτιο, πάγωσε ακούγοντας τη φωνή του Ρον.

«Εμπρός; Εμπρός; Με ακούτε; Θέλω να μιλήσω στον Χάρι Πότερ!»

Ο Ρον φώναζε τόσο δυνατά, που ο θεός Βέρνον αναπήδησε και κράτησε μακριά από το αφτί του το ακουστικό, ενώ ταυτόχρονα το κοίταζε με ένα ύφος θυμωμένο κι ανήσυχο συγχρόνως.

«Ποιος είναι;» βρυχήθηκε ο θεός Βέρνον προς την κατεύθυνση του ακουστικού. «Ποιος είσαι;»

«Ο Ρον Ουέσλι!» βροντοφώναξε ο Ρον, λες και βρίσκονταν –εκείνος κι ο θεός Βέρνον– στις δυο άκρες ενός ποδοσφαιρικού γηπέδου και ούρλιαζαν για ν' ακουστούν μεταξύ τους. «Φίλος του Χάρι από τη σχολή...»

Τα μικρά μάτια του θείου Βέρνον στράφηκαν στον Χάρι, ο οποίος είχε μαρμαρώσει στη θέση του.

«Δεν υπάρχει κανένας Χάρι Πότερ εδώ πέρα!» ούρλιαξε ο θεός Βέρνον, ενώ ταυτόχρονα κρατούσε το ακουστικό σε απόσταση από το αφτί του, λες και φοβόταν ότι θα εκραγεί. «Δεν ξέρω για ποια σχολή μιλάς! Μην ξανατηλεφωνήσεις! Μακριά από την οικογένειά μου!»

Και βροντοτύπησε το ακουστικό στη θέση του, σαν να πετούσε μια δηλητηριώδη αράχνη.

Ο καθγιάς που ακολούθησε ήταν από τους χειρότερους στην ιστορία του σπιτιού της οδού Πριβέτ με τον αριθμό 4.

«Πώς τολμάς να δίνεις τον αριθμό μας σε άτομα σαν... σαν εσένα!» βρυχήθηκε ο θεός Βέρνον, εκτοξεύοντας σάλια στο πρόσωπο του Χάρι.

Προφανώς ο Ρον κατάλαβε πως είχε βάλει τον Χάρι σε μελάδες, γιατί δεν ξανατηλεφώνησε. Η άλλη καλύτερη φίλη του Χάρι από το «Χόγκουαρτς», η Ερμιόνη Γκρέιντζερ, δεν επικοινωνήσε ούτε αυτή μαζί του. Ο Χάρι υποψιαζόταν ότι ο Ρον την είχε προειδοποιήσει να μην το κάνει, κι ήταν κρίμα, γιατί η Ερμιόνη, η εξυπνότερη μαθήτριά της τάξης του Χάρι,

είχε γονείς Μαγκλ, γνώριζε τέλεια το χειρισμό του τηλεφώνου και θα είχε προφανώς την πρόνοια να μην αναφέρει ότι φοιτούσε στο «Χόγκουαρτς».

Έτσι, ο Χάρι δεν είχε κανένα νέο από τους φίλους του για πέντε ατέλειωτες εβδομάδες, με αποτέλεσμα εκείνο το καλοκαίρι ν' αποδειχτεί σχεδόν εξίσου απαίσιο με το προηγούμενο. Υπήρχε μόνο μία πολύ μικρή βελτίωση: του επέτρεψαν να βγάξει τη Χέντβιχ, την κουκουβάγια του, από το κλουβί τη νύχτα, αφού προηγουμένως ορκίστηκε ότι δε θα τη χρησιμοποιεί για να στέλνει γράμματα στους φίλους του. Ο θεός Βέρνον είχε τελικά ενδώσει εξαιτίας της φασαρίας που έκανε η Χέντβιχ όταν δεν την έβγαζαν καθόλου από το κλουβί.

Ο Χάρι τελείωσε αυτά που είχε να γράψει για τη Γουέντλιν την Αλλόκοτη και σταμάτησε για να αφουγκραστεί πάλι. Το μόνο που έσπαγε τη σιωπή στο κατασκότεινο σπίτι ήταν τα ροχαλητά του Ντάντλι, του χοντρομπαλά ξαδέλφου του. Η ώρα ήταν περασμένη. Τα μάτια του Χάρι έτσουζαν από την κούραση. Ίσως να ήταν καλύτερα να τελειώσει την εργασία του το επόμενο βράδυ.

Βίδωσε το καπάκι του μπουκαλιού με το μελάνι, τράβηξε μια παλιά μαξιλαροθήκη κάτω από το κρεβάτι του κι έβαλε μέσα το κλεφτοφάναρο, την *Ιστορία της μαγείας*, την εργασία του και την πένα του. Ύστερα σηκώθηκε από το κρεβάτι του και τα έκρυψε όλα από κάτω, αφού σήκωσε μια χαλαρωμένη σανίδα. Στη συνέχεια κοίταξε την ώρα στο φωσφορίζον ξυπνητήρι που βρισκόταν πάνω στο κομοδίνο του.

Ήταν μία το πρωί. Ένωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι. Εδώ και μια ώρα είχε κλείσει τα δεκατρία, χωρίς να το καταλάβει.

Μια άλλη ιδιομορφία του Χάρι ήταν πως δεν περίμενε ποτέ με χαρά τα γενέθλιά του. Δεν είχε δεχτεί ποτέ στη ζωή του ευχετήριες κάρτες με «χρόνια πολλά». Οι Ντάρσλι είχαν αγνοήσει πλήρως τα γενέθλιά του τα δύο προηγούμενα χρόνια. Έτσι, δεν είχε κανένα λόγο να πιστεύει ότι θα θυμόνταν τα φετινά.

Ο Χάρι διέσχισε το σκοτεινό δωμάτιο, προσπέρασε το μεγάλο, άδειο κλουβί της Χέντβιχ και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο. Έγειρε στο περβάζι κι άφησε το δροσερό κι ευχάριστο αεράκι της νύχτας να χαϊδέψει το πρόσωπό του, το οποίο είχε μείνει για ώρα κουκουλωμένο με την κουβέρτα. Η Χέντβιχ δεν είχε εμφανιστεί εδώ και δυο μέρες. Ο Χάρι δεν ανησυχούσε για εκείνη, γιατί η Χέντβιχ το 'χε ξανακάνει, αλλά έλπιζε να επιστρέψει γρήγορα. Ήταν το μόνο ζωντανό πλάσμα σ' αυτό το σπίτι που δεν ανατρίχιαζε στη θέα του Χάρι.

Ο Χάρι, αν και κοντός κι αδύνατος για την ηλικία του, είχε πάρει μερικούς πόντους τον τελευταίο χρόνο. Όμως τα μαύρα, κορακίσια μαλλιά του παρέμεναν πάντα απίθασα, ό,τι κι αν τους έκανε. Τα μάτια του πίσω από τα γυαλιά που φορούσε ήταν πράσινα και φωτεινά και στο μέτωπό του διακρινόταν καθαρά ένα λεπτό σημάδι σε σχήμα κεραυνού, ανάμεσα στις τούφες των μαλλιών του.

Από όλα τα χαρακτηριστικά του Χάρι, συνηθισμένα κι ασυνήθιστα, αυτό το σημάδι ήταν το πιο εκπληκτικό. Δεν ήταν—όπως επί δέκα χρόνια προσπαθούσαν να τον πείσουν οι Ντάρολι— ενθύμιο από το αυτοκινητιστικό δυστύχημα στο οποίο είχαν σκοτωθεί οι γονείς του, διότι απλούστατα η Λίλι κι ο Τζέιμς Πότερ—οι γονείς του— δεν είχαν σκοτωθεί σε τέτοιο δυστύχημα. Είχαν δολοφονηθεί, και μάλιστα από τον πιο μοχθηρό μάγο της τελευταίας εκατονταετίας, το λόρδο Βόλντεμορτ. Ο Χάρι είχε γλιτώσει μόνο με αυτό το σημάδι στο μέτωπο, γιατί η κατάρα του Βόλντεμορτ, αντί να τον σκοτώσει, είχε εξοστρακιστεί κι είχε τελικά χτυπήσει τον ίδιο τον Βόλντεμορτ. Μισοπεθαμένος εκείνος, είχε σπεύσει να εξαφανιστεί.

Παρ' όλα αυτά, ο Χάρι τον είχε ξανασυναντήσει από τότε και μάλιστα είχαν έρθει αντιμέτωποι, όταν ο Χάρι ήταν στο δεύτερο έτος της Σχολής «Χόγκουαρτς». Ο Χάρι θυμήθηκε την τελευταία τους συνάντηση ενώ στεκόταν στο περβάζι του παραθύρου κι ατένιζε το νυχτερινό ουρανό. Ομολόγησε στον

εαυτό του πως ήταν πολύ τυχερός που είχε επιζήσει μέχρι τώρα κι είχε γίνει δεκατριών χρόνων.

Το βλέμμα του πλανήθηκε στον αστροκέντητο ουρανό αναζητώντας κάποιο σημάδι της Χέντβιχ. Ίσως να την έβλεπε να επιστρέφει κρατώντας ένα ψόφιο ποντίκι στο ράμφος της, περιμένοντας από εκείνον να την επαινέσει. Κι ενώ κοιτούσε αφηρημένα τις στέγες των σπιτιών, πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσει τι έβλεπε.

Στο χρυσό φόντο του φεγγαριού διαγραφόταν η σιλουέτα ενός μεγάλου, αλλόκοτου πλάσματος, το οποίο μεγάλωνε όλο και περισσότερο, ενώ ταυτόχρονα πετούσε προς το μέρος του. Ο Χάρι το κοίταζε σχεδόν κοκαλωμένος στη θέση του. Εκείνο άρχισε σιγά σιγά να χάνει ύψος. Ο Χάρι δίστασε για μια στιγμή κι ήταν έτοιμος να κλείσει το παράθυρο. Τότε το αλλόκοτο πλάσμα πέρασε πάνω από ένα φανοστάτη της οδού Πριβέτ. Ο Χάρι κατάλαβε τι ήταν και παραμέρισε βιαστικά.

Τρεις κουκουβάγιες μπήκαν ορμητικά από το παράθυρο. Οι δύο ακριανές κρατούσαν μια τρίτη, η οποία ήταν αναίσθητη. Την άφησαν με ένα απαλό «φλαπ» πάνω στο κρεβάτι κι εκείνη, που ήταν μεγάλη και γκρίζα, έπεσε ανάσκελα κι έμεινε τελείως ακίνητη. Στα πόδια της ήταν δεμένο ένα μεγάλο πακέτο.

Ο Χάρι αναγνώρισε αμέσως την αναίσθητη κουκουβάγια. Λεγόταν Έρολ κι ανήκε στην οικογένεια των φίλων του, των Ουέσλι. Ο Χάρι έτρεξε στο κρεβάτι, έλυσε τους σπάγγους από τα πόδια του Έρολ, τράβηξε το πακέτο και μετέφερε την κουκουβάγια στο κλουβί της Χέντβιχ. Ο Έρολ άνοιξε ένα τσιμπλιασμένο μάτι, τον ευχαρίστησε με ένα ξεψυχισμένο κρώξιμο κι άρχισε να πίνει λαίμαργα νερό.

Ο Χάρι στράφηκε στις άλλες δύο κουκουβάγιες. Η μία, μια μεγάλη χιονόλευκη θηλυκή, ήταν η δική του, η Χέντβιχ. Μετέφερε κι αυτή ένα πακέτο κι έδειχνε πολύ ευχαριστημένη με τον εαυτό της. Έδωσε μια καϊδευτική τσιμπιά στον Χάρι με το ράμφος της, του άφησε το πακέτο που μετέφερε και πέταξε κοντά στον Έρολ.

Ο Χάρι δε γνώριζε την τρίτη κουκουβάγια, ένα ωραίο καστανόξανθο πουλί, αλλά κατάλαβε αμέσως από πού ερχόταν, γιατί, εκτός από ένα πακέτο, μετέφερε κι ένα γράμμα με το έμβλημα του «Χόγκουαρτς». Όταν ο Χάρι πήρε το γράμμα στα χέρια του, εκείνη φούσκωσε αυτάρεσκα τα πούπουλά της, άνοιξε τα φτερά της, πέταξε από το παράθυρο και χάθηκε στη νύχτα.

Ο Χάρι κάθισε στο κρεβάτι του, πήρε στα χέρια του το πακέτο του Έρολ, έσκισε το καφετί περιτύλιγμα, το άνοιξε και βρήκε ένα δώρο τυλιγμένο σε χρυσόχαρτο, καθώς και την πρώτη ευχετήρια κάρτα που λάμβανε ποτέ για τα γενέθλιά του. Στη συνέχεια άνοιξε με χέρια που έτρεμαν κι ένα φάκελο που υπήρχε μέσα στο πακέτο. Από μέσα έπεσαν δύο χαρτιά: ένα γράμμα κι ένα απόκομμα εφημερίδας.

Το απόκομμα ήταν από την εφημερίδα των μάγων, τον *Ημερήσιο Προφήτη*, γιατί οι άνθρωποι στην ασπρόμαυρη φωτογραφία κουνιόντουσαν. Ο Χάρι πήρε το απόκομμα, το ίσιωσε και διάβασε:

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

Ο Άρθουρ Ουέσλι, Διευθυντής του Γραφείου Κακής Χρήσης Αντικειμένων Μαγκλ του Υπουργείου Μαγείας, κέρδισε το Μεγάλο Επίσιο Βραβείο της Κλήρωσης Γαλέρων που οργανώνει ο Ημερήσιος Προφήτης.

Η κυρία Ουέσλι δήλωσε κατενθουσιασμένη στον Ημερήσιο Προφήτη: «Με τα λεφτά που κερδίσαμε θα κάνουμε διακοπές στην Αίγυπτο, όπου ο μεγαλύτερος γιος μας, ο Μπιλ, εργάζεται στην Τράπεζα «Γκρίνγκοτς». Η δουλειά του είναι να λύνει τις κατάρες».

Η οικογένεια Ουέσλι θα περάσει ένα μήνα στην Αίγυπτο και θα επιστρέψει για την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς στο «Χόγκουαρτς», όπου φοιτούν αυτή τη στιγμή πέντε παιδιά της οικογένειας.

Ο Χάρι περιεργάστηκε την κινούμενη φωτογραφία και στα χείλη του ζωγραφίστηκε ένα πλατύ χαμόγελο, όταν είδε τα εννέα μέλη της οικογένειας Ουέσλι να στέκονται μπροστά σε μια μεγάλη πυραμίδα και να του κουνάνε ζωηρά τα χέρια. Η κοντή και στρουμπουλή κυρία Ουέσλι, ο ψηλός και φαλακρός κύριος Ουέσλι, οι έξι γιοι κι η μοναχοκόρη τους, όλοι είχαν φλογάτα κόκκινα μαλλιά (αν κι αυτό δε φαίνεται βεβαίως σε μian ασπρόμαυρη φωτογραφία). Στο κέντρο της φωτογραφίας βρισκόταν ο Ρον, ψηλόλιγνος, με το αγαπημένο του ζωάκι, τον αρουραίο Σκάμπερς, στον ώμο του, και το μπράτσο του να αγκαλιάζει τη μικρή του αδελφή, την Τζίνι.

Ο Χάρι δεν μπορούσε να σκεφτεί κανέναν άλλο που να άξιζε περισσότερο αυτά τα λεφτά απ' ό,τι οι Ουέσλι, οι οποίοι ήταν πολύ καλοί άνθρωποι αλλά πάμφτωχοι. Στη συνέχεια πήρε στα χέρια του το γράμμα του Ρον και το άνοιξε.

Αγαππητέ Χάρι,

Χρόνια πολλά για τα γενέθλιά σου!

Χίλια συγγνώμη για το τηλεφώνημα. Ελπίζω να μη σου έκαναν το βίο αβίωτο οι Μαγκλ. Ρώτησα τον μπαμπά και πιστεύει πως δεν έπρεπε να φωνάζω τόσο δυνατά.

Εδώ στην Αίγυπτο είναι υπέροχα. Ο Μπιλ μας ξενάγησε στους τάφους και δεν μπορείς να φανταστείς με πόσες κτάρες τούς έχουν «δέσει» οι αρχαίοι Αιγύπτιο μάγοι. Να φανταστείς ότι η μαμά δεν άφησε την Τζίνι να μπει στον τελευταίο. Ήταν γεμάτος σκελετούς μεταλλαγμένων Μαγκλ που είχαν παραβιάσει τους τάφους, μ' αποτέλεσμα να τους φυτρώσει ένα δεύτερο κεφάλι κι όλα τα σχετικά.

Όταν ο μπαμπάς κέρδισε την κλήρωση του Ημερήσιου Προφήτη, δεν μπορούσα να το πιστέψω. Επακόσμιες γαλέρες! Τις περισσότερες τις ξοδέψαμε στις διακοπές μας, αλλά έμειναν αρκετές για ν' αγοράσω φέτος καινούργιο μαγικό ραβδί.

Θα επιστρέψουμε μια εβδομάδα πριν αρχίσουν τα μαθήματα και θα πάμε στο Λονδίνο για να ψωνίσουμε το ραβδί και

τα καινούργια μου βιβλία. Υπάρχει περίπτωση να βρεθούμε εκεί; Μην αφήσεις τους Μαγκλ να σου τσακίσουν το νηικό. Προσπάθησε να έρθεις στο Λονδίνο.

Ρον

ΥΓ. Ο Πέρσι έγινε αρχιεπιμελητής. Έλαβε τη σχετική επιστολή την περασμένη εβδομάδα.

Ο Χάρι δε θα ξεχνούσε ποτέ πώς είχε σπάσει ο Ρον το παλιό του ραβδί. Συνέβη όταν το ιπάμενο αυτοκίνητο με το οποίο πήγαιναν στο «Χόγκουαρτς» συνετρίβη πάνω σε ένα δέντρο στο κτήμα που περιέβαλλε το σχολείο. Αυτά την προηγούμενη χρονιά, δηλαδή στο δεύτερο έτος της φοίτησής τους στη σχολή.

Ο Χάρι κοίταξε πάλι τη φωτογραφία. Ο Πέρσι, ο οποίος φοιτούσε στην έβδομη και τελευταία τάξη του «Χόγκουαρτς», φαινόταν πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του. Είχε καρφισώσει την κονκάρδα του αρχιεπιμελητή στο φέσι που φορούσε καμαρωτά στο καλοχτενισμένο του κεφάλι, ενώ τα γυαλιά του με τον κοκάλινο σκελετό έλαμπαν κάτω από τον ήλιο της Αιγύπτου.

Κατόπιν ο Χάρι έστρεψε την προσοχή του στο δώρο του και το ξετύλιξε. Μέσα βρισκόταν ένα γυάλινο αντικείμενο που έμοιαζε με μικροσκοπική σβούρα. Ακόμη, υπήρχε κι ένα δεύτερο σημείωμα από τον Ρον.

Χάρι, αυτό είναι ένα κρυπτοσκόπιο τσέπης. Αν υπάρχει κάποιο ύποπτο άτομο κοντά σου, αρχίζει να εκπέμπει φως και να περιστρέφεται. Ο Μπιλ λέει πως είναι ένα άχρηστο παλιόπραμα που πουλάνε στους αφελείς τουρίστες μάγους, γιατί άρχισε να λάμπει στο τραπέζι χτες το βράδυ. Βέβαια, δεν ήξερε ότι ο Φρεντ κι ο Τζορτζ είχαν ρίξει σκαθάρια στη σουπά του.

Γεια, Ρον

Ο Χάρι έβαλε το κρυπτοσκόπιο στο κομοδίνο του, όπου και ισορρόπησε μένοντας ακίνητο πάνω στη μύτη του. Πάνω του καθρεφτίζονταν οι φωσφορίζοντες δείκτες του ξυπνητηριού του Χάρι. Το κοίταξε χαρούμενος για λίγο κι ύστερα έπιασε το πακέτο που είχε φέρει η Χέντβιχ.

Περιείχε κι αυτό ένα τυλιγμένο δώρο, μια κάρτα κι ένα γράμμα, αυτή τη φορά από την Ερμιόνη.

Αγαππιέ Χάρι,

Ο Ρον μου έγραψε για το τηλεφώνημα στο θείο σου, τον Βέρνον. Ελπίζω να είσαι καλά.

Εγώ αυτή τη στιγμή περνάω τις διακοπές μου στη Γαλλία. Δεν ήξερα πώς να σου στείλω το δώρο – κι αν το άνοιγαν στο τελωνείο; – αλλά την κατάλληλη στιγμή εμφανίστηκε η Χέντβιχ! Προφανώς το είχε βάλει σκοπό να πάρεις κι εσύ επιτέλους ένα δώρο για τα γενέθλιά σου. Σου το αγόρασα μέσω του κουκουβαγικού ταχυδρομείου – είδα μια διαφήμιση στον Ημερήσιο Προφήτη (τον λαμβάνω ταχυδρομικώς για να μη χάνω την επαφή μου με τον κόσμο των μάγων). Είδες τη φωτογραφία του Ρον και της οικογένειάς του που δημοσιεύτηκε την περασμένη εβδομάδα; Είμαι βέβαιη πως ο Ρον θα μάθει χίλια δυο πράγματα – η αρχαία αιγυπτιακή μαγεία είναι συναρπαστική.

Αλλά κι εδώ είναι πολύ ενδιαφέρουσα η ιστορία της μαγείας. Ξαναέγραψα όλη την εργασία μου για την ιστορία της μαγείας, προκειμένου να συμπεριλάβω ορισμένα από τα πράγματα που έμαθα. Ελπίζω να μην είναι υπερβολικά μεγάλη η έκτασή της, γιατί βγήκε δύο περγαμνές παραπάνω απ' ό,τι μας είχε πει ο κύριος Μπινς.

Ο Ρον λέει ότι θα πάει στο Λονδίνο την τελευταία εβδομάδα των διακοπών. Θα τα καταφέρεις να έρθεις κι εσύ; Θα σε αφήσουν οι θείοι σου; Αν όχι, θα σε δω στο Χόγκγουαρτς Εξπρές την 1η Σεπτεμβρίου!

Με αγάπη, Ερμιόνη

ΥΓ. Ο Ρον λέει ότι ο Πέρσι έγινε αρχιεπιμελητής. Βάζω στοιχεία ότι ο Πέρσι θα πετά από τη χαρά του. Ο Ρον, πάλι, όχι!

Ο Χάρι γέλασε καθώς έβασε το γράμμα της Ερμιόνης στην άκρη κι έπαιρνε το δώρο του. Ήταν πολύ βαρύ. Επειδή ήξερε την Ερμιόνη, ήταν σίγουρος πως θα του είχε στείλει ένα τεράστιο βιβλίο με τα δυσκολότερα ζόρκια, αλλά έπεσε έξω. Η καρδιά του χοροπήδησε δυνατά μόλις άνοιξε το περιτύλιγμα κι είδε μια μαύρη γυαλιστερή δερμάτινη θήκη που έγραφε πάνω με ασπμένια γράμματα: «Σει εργαλείων για τη συντήρηση των σκουπόξυλων».

«Μπράβο, Ερμιόνη!» ψιθύρισε ο Χάρι κι άνοιξε το φερμουάρ της θήκης για να δει τι έχει μέσα.

Υπήρχε ένα μεγάλο βάζο με βερνίκι άριστης ποιότητας για το γυάλισμα του σκουπόξυλου, μια μικρή αστραφτερή ασπμένια ψαλίδα για το καθάρισμα της ουράς, μια μικρή πυξίδα που προσαρμοζόταν στο σκουπόξυλο για τα μακρινά ταξίδια κι ένα βιβλιάρáκι με τίτλο *Οδηγίες για να φροντίζετε μόνοι σας το σκουπόξυλό σας*.

Εκτός από τους φίλους του, αυτό που ο Χάρι νοσταλγούσε περισσότερο από το «Χόγκουαρτς» ήταν το κούνιτις, το δημοφιλέστερο άθλημα στον κόσμο των μάγων. Ήταν φοβερά επικίνδυνο, πολύ συναρπαστικό και παιζόταν πάνω σε σκουπόξυλα. Ο Χάρι ήταν εξαιρετικός παίχτης του κούνιτις. Ήταν το νεότερο σε ηλικία άτομο που είχε ποτέ επιλεγεί τον τελευταίο αιώνα για να γίνει παίχτης του κούνιτις σ' έναν από τους τέσσερις συνολικά κοιτώνες που είχε το «Χόγκουαρτς». Ένα από τα πολυτιμότερα πράγματα του Χάρι ήταν το αγωνιστικό του σκουπόξυλο, το Σύννεφο 2000.

Ο Χάρι έβαλε στην άκρη τη δερμάτινη θήκη κι έπιασε το τελευταίο πακέτο. Αναγνώρισε αμέσως τα ορνιθοσκαλισματα στο καφετί χαρτί: ήταν από τον Χάγκριντ, το δασοφύλακα του «Χόγκουαρτς». Άρχισε να σκίζει το περιτύλιγμα. Αλλά πριν προλάβει να ξετυλίξει ολόκληρο το πακέτο, το πακέτο κουνή-

θηκε και από μέσα ακούστηκε ένας δυνατός κρότος σαν κροτάλισμα δοντιών.

Ο Χάρι πάγωσε. Ήξερε ότι ο Χάγκριντ δε θα του έστελνε ποτέ σκόπιμα κάτι επικίνδυνο, αλλά οι απόψεις του Χάγκριντ σχετικά με το τι είναι επικίνδυνο διέφεραν λίγο... από των υπόλοιπων ανθρώπων. Ο Χάγκριντ ήταν γνωστό πως είχε φιλίες με γιγάντιες αράχνες, πως αγόραζε άγρια τρικέφαλα σκυλιά από αγνώστους στα διάφορα μπαρ και πως έκρυβε, παράνομα, αβγά δράκων στην καλύβα του.

Ο Χάρι ψηλάφησε νευρικά το πακέτο. Ο δυνατός κρότος ακούστηκε πάλι. Ο Χάρι άρπαξε το πορτατίφ από το κομοδίνο του, το έσφιξε στο χέρι και το σήκωσε ψηλά, έτοιμος να χτυπήσει. Ύστερα έπιασε το χαρτί περιτυλίγματος και το τράβηξε με δύναμη.

Από μέσα έπεσε... ένα βιβλίο. Ο Χάρι μόλις που πρόλαβε να δει το ωραίο πράσινο δερματόδετο εξώφυλλο και τον τίτλο με τα χρυσά ανάγλυφα γράμματα –*Το τερατώδες βιβλίο των τεράτων*–, γιατί το βιβλίο σηκώθηκε όρθιο κι άρχισε να κινείται πλαγίως σαν κάβουρας, τρέχοντας προς την άκρη του κρεβατιού.

«Αχά», μουρμούρισε ο Χάρι.

Το βιβλίο έπεσε με θόρυβο από το κρεβάτι κι έτρεξε στην άλλη άκρη του δωματίου. Ο Χάρι το ακολούθησε ακροπατώντας. Το βιβλίο κρύφτηκε στο σκοτεινό χώρο κάτω από το γραφείο του. Ο Χάρι έκανε την προσευχή του να μην ξυπνήσουν οι Ντάρσλι, έπεσε στα τέσσερα και μπουσουλήσε προς το μέρος του.

«Ωχ!»

Το βιβλίο γράπωσε το χέρι του Χάρι ανάμεσα στα φύλλα του και μετά πέρασε σαν αστραπή από δίπλα του, βαδίζοντας στηριγμένο πάντα στις δύο πλευρές του εξωφύλλου. Ο Χάρι το ακολούθησε μπουσουλώντας. Κάποια στιγμή κατάφερε με μια βουτιά που έκανε πάνω του να το ακινητοποιήσει στο πάτωμα. Ο θεός Βέρνον έβγαλε ένα δυνατό, νυσταγμένο μουγκρητό από το διπλανό δωμάτιο.

Η Χέντβικ κι ο Έρολ παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον τον Χάρι να σφίγγει αρχικά το βιβλίο στο στήθος του, ενώ εκείνο πρόβαλλε σθεναρή αντίσταση, στη συνέχεια να τρέχει προς την ντουλάπα του, να παίρνει μια ζώνη και να τη δένει σφικτά γύρω από το βιβλίο. Το τερατώδες βιβλίο τρεμούλιασε θυμωμένο, αλλά δεν μπορούσε πια να κινηθεί και να ανοιγοκλείσει τα εξώφυλλά του. Έτσι, ο Χάρι το πέταξε στο κρεβάτι και πήρε στα χέρια του την κάρτα του Χάγκριντ.

*Αγαπητέ Χάρι,
Χρόνια πολλά για τα γενέθλιά σου!
Σκέφτηκα ότι το βιβλίο αυτό θα σου φανεί χρήσιμο τη φετινή χρονιά. Δε σου γράφω περισσότερα τώρα. Θα σ' τα πω όταν σε δω.*

Ελπίζω να σου φέρονται καλά οι Μαγκλ.

*Σου στέλνω τις καλύτερες ευχές μου,
Χάγκριντ*

Ο Χάρι απόρησε που ο Χάγκριντ νόμιζε πως θα του φανεί χρήσιμο ένα βιβλίο που δαγκώνει, αλλά έβαλε την κάρτα του Χάγκριντ δίπλα σ' αυτές του Ρον και της Ερμιόνης, χαμογελώντας πιο πλατιά από ποτέ. Τώρα είχε μείνει μόνο το γράμμα από το «Χόγκουαρτς».

Κι ενώ άνοιγε το φάκελο, πρόσεξε πως ήταν πιο κοντρός απ' ό,τι συνήθως. Μέσα υπήρχαν δύο περγαμνές. Έβγαλε την πρώτη και διάβασε:

*Αγαπητέ κύριε Πότερ,
Σας ενημερώνουμε ότι το νέο σχολικό έτος αρχίζει την 1η Σεπτεμβρίου. Το Χόγκουαρτς Εξπρές αναχωρεί στις έντεκα η ώρα από την αποβάθρα εννέα και τρία τέταρτα του σταθμού Κινγκς Κρος.*

Οι τριτοετείς θα έχουν τη δυνατότητα να επισκέπονται το

χωριό Χόγκσμιντ ορισμένα Σαββατοκύριακα. Παρακαλούνται οι γονείς σας ή οι κηδεμόνες σας να υπογράψουν τη σχετική άδεια, την οποία και εσωκλείουμε.

Επίσης εσωκλείουμε έναν κατάλογο των βιβλίων που θα χρειαστείτε φέτος.

Ειλικρινώς υμετέρα,
Καθηγήτρια Μ. ΜακΓκόναγκαλ,
Υποδιευθύντρια

Ο Χάρι έβγαλε από το φάκελο την έντυπη άδεια επίσκεψης στο χωριό Χόγκσμιντ και την κοίταξε. Θα ήταν υπέροχο να πηγαίνει κανείς τα Σαββατοκύριακα στο Χόγκσμιντ. Ο Χάρι ήξερε πως ήταν ένα χωριό όπου κατοικούσαν αποκλειστικά μάγοι, αλλά δεν το είχε επισκεφθεί ποτέ του. Πώς στο καλό θα έπειθε το θείο Βέρνον και τη θεία Πετούνια να υπογράψουν την άδεια;

Κοίταξε το ξυπνητήρι. Η ώρα ήταν δύο το πρωί.

Αποφάσισε ότι θα ασχολιόταν με το θέμα της άδειας όταν θα ξυπνούσε το επόμενο πρωί. Έτσι, πήγε στο κρεβάτι του και διέγραψε άλλη μία μέρα από το ημερολόγιο που είχε φτιάξει για να μετρά τις μέρες που απέμεναν μέχρι την επιστροφή του στο «Χόγκουαρτς». Μετά έβγαλε τα γυαλιά του και ξάπλωσε, με τα μάτια ανοικτά, για να βλέπει τις ευχετήριες κάρτες.

Του συνέβαινε κάτι πρωτόγνωρο: πρώτη φορά στη ζωή του χαιρόταν που είχε τα γενέθλιά του, κάτι που για όλους τους άλλους ανθρώπους είναι συνηθισμένο.

Το μεγάλο λάθος της θείας Μαρτζ

Όταν ο Χάρι κατέβηκε για πρωινό την άλλη μέρα, βρήκε τους τρεις Ντάρσλι καθισμένους ήδη στο τραπέζι της κουζίνας. Παρακολουθούσαν την καινούργια τηλεόραση, δηλαδή το δώρο με το οποίο είχαν καλωσορίσει το γιο τους, τον Ντάντλι, όταν είχε επιστρέψει σπίτι για τις καλοκαιρινές του διακοπές. Αρχικά ο Ντάντλι είχε διαμαρτυρηθεί για τη μεγάλη απόσταση που χώριζε την καινούργια τηλεόραση, η οποία είχε τοποθετηθεί στο σαλόνι, από το ψυγείο, οπότε οι Ντάρσλι τη μετέφεραν στην κουζίνα. Έτσι, ο Ντάντλι περνούσε όλο το καλοκαίρι στην κουζίνα, με τα μικρά, γουρουνίσια μάτια του καρφωμένα στην οθόνη και τα πέντε του διπλοσάγονα να τρεμουλιάζουν καθώς μασούσε ακατάπαυστα.

Ο Χάρι κάθισε ανάμεσα στον Ντάντλι και το θείο Βέρνον, έναν ψηλό, σωματώδη άντρα με ανύπαρκτο λαιμό και παχύ μουστάκι. Οι Ντάρσλι όχι μόνο δεν ευχήθηκαν στον Χάρι για τα γενέθλιά του, αλλά ούτε που του έδωσαν σημασία όταν μπήκε στην κουζίνα. Βέβαια, ο Χάρι είχε συνηθίσει τη συμπεριφορά τους και δεν τον ένοιαζε. Πήρε μια φρυγανιά και κοίταξε αφηρημένα τον τηλεπαρουσιαστή, ο οποίος εκείνη τη στιγμή μετέδιδε την είδηση της απόδρασης ενός κρατούμενου.

«...προειδοποιείται το κοινό ότι ο Μπλακ είναι οπλισμένος και πολύ επικίνδυνος. Η αστυνομία έχει ορίσει έναν ειδικό

αριθμό τηλεφώνου στον οποίο μπορείτε να καλείτε. Όποιος δει τον Μπλάκ πρέπει να το αναφέρει αμέσως».

«Δε χρειαζόταν να μας πει πως είναι επικίνδυνος», ρουθύνισε ο θεός Βέρνον, ενώ ταυτόχρονα κοίταζε πάνω από την εφημερίδα του την εικόνα του κρατουμένου να προβάλλεται στην τηλεόραση. «Δείτε χάλια! Δείτε τι βρομιάρης είναι! Δείτε τα μαλλιά του!»

Λοξοκοίταξε τον Χάρι, του οποίου τα ατίθασα μαλλιά τον εκνεύριζαν πάντα. Πάντως, σε σύγκριση με την εικόνα του κρατουμένου στην τηλεόραση, του οποίου το ισχνό πρόσωπο χανόταν μέσα σε μια μπερδεμένη μάζα μακριών μαλλιών, ο Χάρι ένιωθε καλοχτενισμένος.

Στην οθόνη εμφανίστηκε πάλι ο παρουσιαστής των ειδήσεων.

«Το Υπουργείο Γεωργίας και Αλιείας ανήγγειλε σήμερα...»

«Για στάσου!» γάβγισε ο θεός Βέρνον, κοιτάζοντας θυμωμένα τον παρουσιαστή. «Δε μας είπες από πού απέδρασε αυτός ο μανιακός! Μας υποχρέωσες! Μπορεί αυτή τη στιγμή ο τρελός να κόβει βόλτες μπροστά στο σπίτι μας!»

Η θεία Πετούνια, η οποία ήταν κοκαλιάρικη κι αλογομούρα, γύρισε και κοίταξε επίμονα το παράθυρο της κουζίνας. Ο Χάρι ήξερε ότι η θεία Πετούνια θα έδινε τα πάντα για να είναι η πρώτη που θα καλέσει στο τηλέφωνο τον ειδικό αριθμό της αστυνομίας. Δεν υπήρχε πουθενά στον κόσμο χειρότερη κουτσομπολόα από αυτή. Πέρναγε τον καιρό της κατασκοπεύοντας τους γειτόνους της.

«Πότε θα μάθουν», είπε ο θεός Βέρνον, χτυπώντας στο τραπέζι τη μεγάλη κόκκινη γροθιά του, «πως το μόνο που αξίζει σ' αυτούς τους ανθρώπους είναι η κρεμάλα;»

«Πολύ σωστά», είπε η θεία Πετούνια, η οποία κοιτούσε ακόμη τα φασολάκια του διπλανού κήπου.

Ο θεός Βέρνον άδειασε το φλιτζάνι του, κοίταξε το ρολόι του και πρόσθεσε: «Ώρα να πηγαίνω, Πετούνια. Το τρένο της Μαρτζ φτάνει στις δέκα».

Ο Χάρι, ο οποίος είχε το μυαλό του στο επάνω πάτωμα, δηλαδή στο δώρο της Ερμιόνης, προσγειώθηκε απότομα στην πραγματικότητα.

«Η θεία Μαρτζ;» του ξέφυγε άθελά του. «Μη... μη μου πείτε πως έρχεται...»

Η θεία Μαρτζ ήταν αδελφή του θείου Βέρνον. Μολονότι δεν ήταν συγγενής εξ αίματος του Χάρι (του οποίου η μητέρα ήταν αδελφή της θείας Πετούνια), του είχαν επιβάλει να τη φωνάζει από μικρός «θεία». Η θεία Μαρτζ, λοιπόν, ζούσε στην επαρχία, σε ένα σπίτι με μεγάλο κήπο, όπου έτρεφε σκυλιά μπουλντόγκ. Δεν ερχόταν συχνά στο σπίτι της οδού Πριβέτι, γιατί δεν άντεχε να αφήσει μόνα τα πολυαγαπημένα της σκυλιά. Παρ' όλα αυτά, ο Χάρι θυμόταν με φρίκη όλες τις επισκέψεις της.

Στο πάρτι του Ντάντλι για τα πέντε του χρόνια, η θεία Μαρτζ είχε ρίξει κάμποσες ξυλιές με το μπαστούνι της στα καλάμια του Χάρι γιατί είχε κερδίσει τον Ντάντλι σε ένα παιχνίδι. Λίγα χρόνια αργότερα είχε καταφτάσει –ήταν Χριστούγεννα– με ένα ηλεκτρονικό ρομπότι για τον Ντάντλι κι ένα κουτί μπισκότα για σκύλους για τον Χάρι. Στην τελευταία της επίσκεψη, ένα χρόνο πριν ο Χάρι πάει στο «Χόγκουαρτς», ο Χάρι είχε πατήσει κατά λάθος τον αγαπημένο της σκύλο. Ο Αντεροβγάλης –έτσι έλεγαν το σκύλο– είχε κυνηγήσει τον Χάρι στον κήπο, με αποτέλεσμα εκείνος να αναγκαστεί να σκαρφαλώσει σε ένα δέντρο. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν η θεία Μαρτζ εδέησε να μαζέψει το σκύλο της για να κατέβει ο Χάρι από το δέντρο. Η ανάμνηση όλων αυτών των περιστατικών προκαλούσε γέλια μέχρι δακρύων στον Ντάντλι ακόμη και σήμερα.

«Η Μαρτζ θα μείνει μαζί μας μια εβδομάδα», γρύλισε ο θείος Βέρνον. «Και μια και το έφερε η κουβέντα», πρόσθεσε, ενώ ταυτόχρονα τέντωνε απειλητικά το χοντρό του δάχτυλο προς τον Χάρι, «εμείς οι δυο πρέπει να ξεκαθαρίσουμε δυο τρία πραγματάκια, πριν πάω να τη φέρω».

Ο Ντάντλι χαχάνισε ειρωνικά και ξεκόλλησε επιτέλους τα

μάτια του από την τηλεόραση. Του άρεσε όσο τίποτα να βλέπει τον πατέρα του να κατσαδιάζει τον Χάρι.

«Πρώτον», μούγκρισε ο θείος Βέρνον, «θα προσέχεις τα λόγια σου και θα μιλάς ευγενικά όταν απευθύνεσαι στη Μαρτζ».

«Εντάξει», είπε πικρόχολα ο Χάρι, «αν μου μιλά ευγενικά κι εκείνη».

«Δεύτερον», είπε ο θείος Βέρνον, «λες και δεν είχε ακούσει την απάντηση του Χάρι, «η Μαρτζ δεν ξέρει τίποτα για την ανωμαλία σου. Έτσι, δε θέλω να συμβεί τίποτα παράξενο όσο θα βρίσκεται εδώ. Πρόσεξε τη συμπεριφορά σου! Κατάλαβες;»

«Θα την προσέξω, αν προσέξει κι εκείνη τη δική της», είπε ο Χάρι με σφιγμένα δόντια.

«Και τρίτον», είπε ο θείος Βέρνον, ενώ τα μικρά, μοχθηρά μάτια του έγιναν σαν δυο λεπτές σχισμές στο μεγάλο κόκκινο πρόσωπό του, «έχουμε πει στη Μαρτζ ότι φοιτάς στο Κέντρο Προσαρμογής Αμετανόητων Νέων “Ο Άγιος Βρούτος”».

«Τι;» αναφώνησε ο Χάρι.

«Φρόντισε να μη μας διαψεύσεις, νεαρέ μου, γιατί αλίμονό σου», γρύλισε ο θείος Βέρνον.

Ο Χάρι κοίταξε εξοργισμένος το θείο Βέρνον. Δεν πίστευε στ' αφτιά του. Η θεία Μαρτζ θα έμενε μαζί τους μια ολόκληρη εβδομάδα. Ήταν το χειρότερο δώρο γενεθλίων που του είχαν κάνει ποτέ οι Ντάρολι, αν εξαιρέσει κανείς τις μεταχειρισμένες κάλτσες του θείου Βέρνον που του είχαν δωρίσει κάποια φορά.

«Λοιπόν, Πετούνια», είπε ο θείος Βέρνον και σηκώθηκε απρόθυμα από τη θέση του, «φεύγω για το σταθμό. Θέλεις να έρθεις μαζί μου, Νταντούκο μου;»

«Όχι», είπε ο Ντάντλι, ο οποίος είχε απορροφηθεί πάλι από την τηλεόραση τώρα που ο πατέρας του είχε σταματήσει να απειλεί τον Χάρι.

«Ο Ντάντλι μου θα γίνει όμορφος για τη θεία του», είπε η θεία Πετούνια, χαϊδεύοντας τα πυκνά ξανθά μαλλιά του Ντάντλι. «Η μαμά τού αγόρασε ένα υπέροχο καινούργιο παπιγιόν».

Ο θεός Βέρνον χτύπησε καϊδευτικά το κοντρό ώμο του Ντάντλι.

«Θα τα ξαναπούμε σε λίγο λοιπόν», είπε και βγήκε από την κουζίνα.

Ο Χάρι, ο οποίος είχε παραλύσει στην ιδέα του ερχομού της θείας Μαρτζ, σκέφτηκε ξαφνικά την άδεια για την επίσκεψη στο χωριό Χόγκσμιντ. Άφησε λοιπόν τη φρυγανιά του, σηκώθηκε βιαστικά κι ακολούθησε το θείο Βέρνον στην εξώπορτα.

Ο θεός Βέρνον φορούσε εκείνη τη στιγμή το σακάκι του. «Εσένα δε σε παίρνω μαζί μου», είπε, βλέποντας τον Χάρι. «Λες και σου ζήτησα να έρθω», είπε ψυχρά εκείνος. «Θέλω να σου ζητήσω κάτι».

Ο θεός Βέρνον τον κοίταξε καχύποπτα.

«Οι τριποτειείς του “Χογκ...” , του σχολείου μου, τέλος πάντων, έχουν την άδεια να επισκέπονται πότε πότε ένα χωριό», είπε ο Χάρι.

«Και λοιπόν;» ρώτησε κοφτά ο θεός Βέρνον, ενώ ταυτόχρονα ξεκρέμαγε τα κλειδιά του αυτοκινήτου από το άγκιστρο δίπλα στην πόρτα.

«Θέλω να υπογράψεις την άδεια», είπε βιαστικά ο Χάρι.

«Και γιατί να την υπογράψω;» σάρκασε ο θεός Βέρνον.

«Γιατί», είπε ο Χάρι, διαλέγοντας με προσοχή τα λόγια του, «είναι πολύ δύσκολο αυτό που μου ζήτησες, να προσποιηθώ δηλαδή μπροστά στη θεία Μαρτζ ότι πηγαίνω στο σχολείο... πώς το λένε...»

«Κέντρο Προσαρμογής Αμετανόπτων Νέων “Ο Άγιος Βρούτος”!» βρυχήθηκε ο θεός Βέρνον κι ο Χάρι διέκρινε, προς μεγάλη του χαρά, μια νότα πανικού στη φωνή του.

«Ακριβώς», είπε ο Χάρι, κοιτάζοντας ήρεμα το μεγάλο κατακόκκινο πρόσωπο του θείου του. «Είναι πολύ μακρύ για να το θυμάμαι. Για να την πείσω, πρέπει να μάθω να το λέω απέξω κι ανακατωτά. Αλλά αν μου ξεφύγει και κάνω κάνα λάθος;»

«Θα σε κάνω μαύρο στο ξύλο!» ούρλιαξε ο θεός Βέρνον και

άρχιζε να βαδίζει προς το μέρος του με υψωμένη τη γροθιά. Αλλά ο Χάρι δεν πτοήθηκε.

«Με το να με κάνεις μαύρο στο ξύλο, η θεία Μαρτζ δεν πρόκειται να ξεκάσει αυτό που θα της πω», του είπε βλοσυρά.

Ο θείος Βέρνον σταμάτησε, με τη γροθιά υψωμένη και το πρόσωπο μπλαβί.

«Ενώ, αν υπογράψεις την άδεια», συνέχισε βιασικά ο Χάρι, «θα θυμάμαι σε ποιο σχολείο υποτίθεται ότι πηγαίνω και θα φέρομαι σαν Μαγκλ... σαν κανονικός άνθρωπος, θέλω να πω».

Ο Χάρι κατάλαβε ότι ο θείος Βέρνον το σκεφτόταν, μολονότι έτριζε τα δόντια του από θυμό, ενώ στο μέτωπό του πετάριζε μια φλέβα.

«Εντάξει», γρύλισε τελικά. «Θα παρακολουθώ από πολύ κοντά τη συμπεριφορά σου όσο η Μαρτζ θα είναι εδώ. Αν κάνεις ό,τι σου λέω κι είσαι άφογος ως το τέλος, θα υπογράψω την αναθεματισμένη άδεια».

Έκανε μεταβολή κι άνοιξε την εξώπορτα. Ύστερα την έκλεισε με τόση δύναμη, που ξεκόλλησε ένα από τα μικρά τζάμια στο πάνω μέρος της.

Ο Χάρι δε γύρισε στην κουζίνα. Προτίμησε να ανέβει στο δωμάτιό του. Αν επρόκειτο να φερθεί σαν πραγματικός Μαγκλ, καλά θα έκανε να άρχιζε από τώρα. Μάζεψε με αργές, μελαγχολικές κινήσεις όλα τα δώρα και τις ευχετήριες κάρτες και τα έκρυψε κάτω από την ξεκολλημένη σανίδα όπου φύλαγε τα βιβλία του. Μετά πήγε στο κλουβί της Χέντβιχ. Ο Έρολ είχε συνέλθει. Τόσο αυτός όσο κι η Χέντβιχ κοιμόντουσαν με τα κεφάλια κάτω από τις φτερούγες τους.

Ο Χάρι αναστέναξε και ξύπνησε τις δυο κουκουβάγιες.

«Χέντβιχ», είπε λυπημένα, «πρέπει να φύγεις για μια εβδομάδα. Πήγαινε με τον Έρολ. Θα σε φροντίσει ο Ρον. Θα του γράψω ένα σημείωμα όπου θα του εξηγήσω. Και μη με κοιπάς με αυτό το ύφος...» Τα μεγάλα κεκριμπαρένια μάτια της Χέντβιχ είχαν πάρει ένα ύφος σαν να τον κατηγορούσαν. «Δε φταίω εγώ», συνέχισε ο Χάρι. «Μόνο μ' αυτό τον τρόπο θα

μου δώσουν την άδεια να επισκέπτομαι το Χόγκσμιντ με τον Ρον και την Ερμιόνη».

Δέκα λεπτά αργότερα ο Έρολ κι η Χέντβιχ (η οποία είχε δεμένο στο πόδι της ένα μήνυμα για τον Ρον) πέταξαν από το παράθυρο και χάθηκαν στον ουρανό. Ο Χάρι ένιωσε ξαφνικά πολύ δυστυχισμένος κι έκρυψε το άδειο κλουβί στην ντουλάπα.

Δεν είχε καν προλάβει να συνειδητοποιήσει πόσο δυστυχισμένος ένιωθε, και από το κάτω πάτωμα ακούστηκε η φωνή της θείας Πετούνια, να του λέει να κατέβει αμέσως κάτω και να ετοιμαστεί για να καλωσορίσει την επισκέπτριά τους.

«Κάνε επιτέλους κάτι με τα μαλλιά σου!» τον αποπήρε η θεία Πετούνια, μόλις κατέβηκε στο χολ.

Ο Χάρι δεν έβλεπε το λόγο· τι θα κέρδιζε αν προσπαθούσε να πατικώσει τα μαλλιά του; Μία από τις πιο αγαπημένες ασχολίες της θείας Μαρτζ ήταν να τον επικρίνει. Έτσι, όσο πιο απηλπητος εμφανιζόταν, τόσο πιο ευτυχισμένη θα την έκανε.

Πριν περάσει πολλή ώρα, ακούστηκε ένας θόρυβος στο χαλικόστρωτο δρομάκι και το αυτοκίνητο του θείου Βέρνον σταμάτησε μπροστά από τον κήπο του σπιτιού. Στη συνέχεια ακούστηκαν πόρτες να κλείνουν και μετά βήματα στο δρομάκι του κήπου.

«Πήγαινε ν' ανοίξεις», πρόσταξε η θεία Πετούνια τον Χάρι.

Ο Χάρι άνοιξε την πόρτα με ένα δυσάρεστο σφίξιμο στο στομάχι.

Στο κατώφλι στεκόταν η θεία Μαρτζ. Έμοιαζε πολύ με το θείο Βέρνον: ήταν ψηλή, σωματώδης και κοκκινοπρόσωπη.

Είχε ακόμη και μουστάκι, αν και όχι τόσο πυκνό όσο του θείου Βέρνον. Στο ένα χέρι κρατούσε μια τεράστια βαλίτσα και στο άλλο, παραμάσχαλα, ένα γέρικο, αιμοβόρικο μπουλντόγκ.

«Πού είναι ο Νταντούκος;» βροντοφώναξε η θεία Μαρτζ. «Πού είναι το γλυκό μου ανιψάκι;»

Ο Ντάντλι βγήκε κουνιστός και λυγιστός στο χολ, με τα ξανθά μαλλιά του πατικωμένα στο χοντρό κεφάλι του και το

παπιγιόν σχεδόν εξαφανισμένο κάτω από το διπλοσάγονο. Η θεία Μαρτζ πέταξε τη βαλίτσα στο στομάχι του Χάρι, κόβοντάς του την ανάσα, αγκάλιασε τον Ντάντλι με το ένα της χέρι και του έσκασε ένα νκηρό φιλί στο μάγουλο.

Ο Χάρι ήξερε ότι ο μόνος λόγος που ο Ντάντλι ανεχόταν τα αγκαλιάσματα της θείας Μαρτζ ήταν γιατί τον χαρτζιλίκωνε γερά. Και πράγματι, όταν τον άφησε από την αγκαλιά της, ο Ντάντλι έσφιγγε στη χούφτα του ένα κολληριστό χαρτονόμισμα των είκοσι λιρών.

«Πετούνια!» φώναξε η θεία Μαρτζ, προσπερνώντας τον Χάρι σαν να ήταν κρεμάστρα για ρούχα.

Η θεία Μαρτζ κι η θεία Πετούνια φιλήθηκαν σταυρωτά, ή μάλλον θα 'ταν καλύτερα να πούμε πως η θεία Μαρτζ ακούμπησε το χοντρό σαγόνι της στα κοκαλιάρικα μάγουλα της θείας Πετούνια μια αριστερά και μια δεξιά.

Μπήκε κι ο θείος Βέρνον μέσα στο σπίτι, χαμογελώντας χαρούμενα καθώς έκλεινε την πόρτα.

«Τσάι, Μαρτζ;» είπε. «Τι θα κεράσουμε τον Αντεροβγάλη;»

«Θα πει λίγο τσάι από το πιατάκι μου», είπε η θεία Μαρτζ καθώς πήγαιναν όλοι στην κουζίνα, αφήνοντας μόνο τον Χάρι στο χολ με τη βαλίτσα.

Αλλά ο Χάρι δεν παραπονέθηκε. Άλλο που δεν ήθελε να αποφύγει τη θεία Μαρτζ. Έτσι, κουβάλησε τη βαριά βαλίτσα της στο επάνω πάτωμα, στο δωμάτιο των ξένων, καθυστερώντας όσο πιο πολύ μπορούσε.

Όταν ξανακατέβηκε στην κουζίνα, η θεία Μαρτζ απολάμβανε ήδη το τσάι της κι ένα κέικ φρούτων, ενώ ο Αντεροβγάλης έπινε το δικό του με θόρυβο, από το πιατάκι του σε μια γωνιά. Ο Χάρι παρατήρησε πως η θεία Πετούνια έκανε έναν αδιόρατο μορφασμό απέχθειας, καθώς το πεντακάθαρο πάτωμά της πιτσιλιζόταν με τσάγια και σάλια από το σκύλο. Ήταν γνωστό πως η θεία Πετούνια μισούσε τα ζώα.

«Ποιος θα προσέχει τους υπόλοιπους σκύλους όσο θα λείπεις, Μαρτζ;» ρώτησε ο θείος Βέρνον.

«Α, έχω αγγαρέψει το συνταγματάρχη Φάμπστερ», αποκρίθηκε με τη βροντερή φωνή της η θεία Μαρτζ. «Έχει βγει στη σύνταξη και χάρηκε που βρήκε κάτι για ν' ασχολείται. Αλλά δεν μπορούσα να εγκαταλείψω τον καημενούλη το γερο-Αντεροβγάλη. Μακριά μου μελαγχολεί».

Ο Αντεροβγάλης άρχισε να γαβγίζει, όταν ο Χάρι κάθισε κι αυτός μαζί τους. Το γάβγισμά του έκανε τη θεία Μαρτζ να προσέξει τον Χάρι για πρώτη φορά από την ώρα που ήρθε.

«Α!» μούγκρισε. «Ακόμη εδώ είσαι εσύ;»

«Ναι», είπε ο Χάρι.

«Να μη λες το “ναι” με τέτοια αχαριστία», γρύλισε η θεία Μαρτζ. «Ήταν μεγάλη καλοσύνη του Βέρνον και της Πετούνια που σε κράτησαν. Εγώ δε θα το έκανα. Αν σε είχαν παρατήσει στο δικό μου κατώφλι, θα σε είχα στείλει γραμμή στο ορφανοτροφείο».

Ο Χάρι λαχταρούσε να της πει ότι θα προτιμούσε χίλιες φορές να ζει σε ορφανοτροφείο παρά στο σπίτι των Ντάρσλι, αλλά συγκρατήθηκε, έχοντας κατά νου την άδεια για το Χόγκ-σμιτ. Έτσι, χαμογέλασε βεβιασμένα.

«Μη μου χαμογέλας ειρωνικά εμένα!» βρυχήθηκε η θεία Μαρτζ. «Βλέπω ότι δε διορθώθηκες από την τελευταία φορά που σε είδα. Ήλπίζα ότι στο σχολείο θα είχες μάθει λίγους τρόπους». Ήπια μια μεγάλη γουλιά από το φλιτζάνι της και σκούπισε το μουστάκι της. «Πού είπες πως τον έστειλες, Βέρνον;»

«Στον “Άγιο Βρούτο”», είπε με στόμφο ο θείος Βέρνον. «Είναι ένα από τα καλύτερα ιδρύματα για τους ανεπίδεκτους βελτίωσης».

«Κατάλαβα», είπε η θεία Μαρτζ. «Χρησιμοποιούν τη ράβδο στον “Άγιο Βρούτο”;» γάβγισε στον Χάρι, ο οποίος καθόταν απέναντί της στο τραπέζι.

«Ε...»

Ο θείος Βέρνον έκανε νόημα με το κεφάλι στον Χάρι πίσω από την πλάτη της θείας Μαρτζ.

«Ναι», είπε ο Χάρι. Και μετά, για να παίξει τέλεια το ρόλο του, πρόσθεσε: «Συνέχεια».

«Έξοχα», είπε η θεία Μαρτζ. «Με εκνευρίζουν αυτές οι ηλίθιες θεωρίες ότι δήθεν δεν πρέπει να δέρνουμε αυτούς που τους αξίζει να τις φάνε. Ένα γερό χέρι ξύλο είναι ό,τι χρειάζεται στο ενενήντα εννέα τοις εκατό των περιπτώσεων. Εσύ τις τρως συχνά;»

«Ου!» έκανε ο Χάρι. «Κάθε τρεις και λίγο».

Η θεία Μαρτζ στένεψε τα μάτια.

«Δε μου αρέσει ο τόνος σου, νεαρέ», είπε. «Αν μιλάς τόσο άνετα για το ξύλο που σου δίνουν, τότε προφανώς δε σε χτυπάνε αρκετά δυνατά. Πετούνια, εγώ στη θέση σου θα τους έγγραφα. Να τους τονίσεις ότι εγκρίνεις ανεπιφύλακτα την άσκηση βίας στην περίπτωση αυτού του παιδιού».

Φαίνεται ότι ο θεϊός Βέρνον φοβήθηκε πως ο Χάρι θα ξεχνούσε τη συμφωνία τους, γιατί έσπευσε να αλλάξει θέμα συζήτησης.

«Άκουσες τις ειδήσεις το πρωί, Μαρτζ, για έναν κρατούμενο που δραπέτευσε;»

Η θεία Μαρτζ βολεύτηκε σαν στο σπίτι της, ενώ ο Χάρι άρχισε να αναπολεί, σχεδόν με νοσταλγία, τη ζωή χωρίς εκείνη στον αριθμό 4 της οδού Πριβέτ. Ο θεϊός Βέρνον κι η θεία Πετούνια τόνιζαν συνέχεια στον Χάρι να μην μπλέκεται στα πόδια τους. Εκείνος άλλο που δεν ήθελε. Η θεία Μαρτζ, αντίθετα, δεν ήθελε να τον χάνει στιγμή από τα μάτια της, έτσι ώστε να μπορεί να δίνει συνεχώς συμβουλές για το σωφρονισμό του. Ακόμη, της άρεσε όσο τίποτα να συγκρίνει τον Χάρι με τον Ντάντλι. Ένα άλλο πράγμα που την ευχαριστούσε ιδιαίτερα ήταν να αγοράζει ακριβά δώρα στον Ντάντλι, ενώ ταυτόχρονα αγριοκοίταζε τον Χάρι, λες και τον προκαλούσε με τα μάτια να τη ρωτήσει γιατί δεν του πήρε κι εκείνου δώρο. Επίσης δεν έχανε ευκαιρία να εκτοξεύει φαρμακερά σχόλια

για τα ελαπτώματα του Χάρι, τα οποία, κατά τη γνώμη της, τον έκαναν τόσο αντιπαθητικό.

«Μην κατηγορείς τον εαυτό σου, Βέρνον, για την κατάντια αυτού του παιδιού», είπε την τρίτη μέρα στο τραπέζι. «Αν είναι κακό το ποιόν του ανθρώπου, οι άλλοι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα».

Ο Χάρι προσπάθησε να συγκεντρωθεί στο φαγητό του, αλλά τα χέρια του έτρεμαν και το πρόσωπό του είχε κοκκινίσει από θυμό. Μην ξεχνάς την άδεια, έλεγε συνέχεια στον εαυτό του. Μην ξεχνάς το Χόγκσμιντ. Μην μιλάς.

Η θεία Μαρτζ πήρε το ποτήρι με το κρασί της.

«Υπάρχει ένας βασικός κανόνας στο μεγάλωμα των παιδιών», συνέχισε. «Το βλέπω καθημερινά με τα σκυλιά. Αν είναι προβληματική η σκύλα, θα 'χει πρόβλημα και το κουτάβι...»

Εκείνη τη στιγμή, το ποτήρι που κρατούσε η θεία Μαρτζ στο χέρι της έσπασε. Τα σπασμένα γυαλιά εκπινάχτηκαν προς κάθε κατεύθυνση. Η θεία Μαρτζ άρχισε να βήχει και να ανοιγοκλείνει τα μάτια, λουσμένη όπως ήταν με το κρασί από πάνω μέχρι κάτω.

«Μαρτζ!» στρίγκλισε η θεία Πετούνια. «Μαρτζ, είσαι καλά;»

«Μην ανησυχείς», γρύλισε η θεία Μαρτζ, σκουπίζοντας το πρόσωπό της με την πετσέτα. «Θα το έσφιξα πολύ δυνατά. Το ίδιο έπαθε κι ο συνταγματάρχης Φάμπστερ μια μέρα. Ηρέμησε, Πετούνια. Απλώς είμαι χειροδύναμη...»

Παρ' όλα αυτά, η θεία Πετούνια κι ο θεός Βέρνον κοίταζαν καχύποπτα τον Χάρι, γι' αυτό κι εκείνος αποφάσισε να μη φάει από το κέικ και να σηκωθεί από το τραπέζι μια ώρα αρχύτερα.

Μόλις βγήκε στο χολ, στηρίχτηκε με την πλάτη στον τοίχο και πήρε μερικές βαθιές ανάσες. Είχε καιρό να χάσει τον αυτοέλεγχό του, γιατί πράγματι αυτός είχε σπάσει το ποτήρι που κρατούσε η θεία Μαρτζ στο χέρι της. Αλλά δε σήκωνε να το ξανακάνει, γιατί δεν κινδύνευε μόνο να μην πάρει άδεια για το Χόγκσμιντ, αλλά θα έβρισκε και τον μπελά του από το Υπουργείο Μαγείας.

Άκουσε τους Ντάρσλι να σπκώνονται από το τραπέζι κι ανέβηκε διαστικά στο δωμάτιό του, για να τους αποφύγει.

Τις επόμενες τρεις μέρες ο Χάρι πίεζε τον εαυτό του να σκέφτεται το δώρο της Ερμιόνης κάθε φορά που η θεία Μαρτζ τον αγριοκοίταζε. Φαίνεται πως κάθε φορά που το σκεφτόταν, έπαιρνε ένα τέτοιο ύφος, σαν χαμένος, που η θεία Μαρτζ άρχισε να σκέφτεται, και να λέει, πως ο Χάρι μάλλον ήταν διανοητικά καθυστερημένος.

Επιτέλους –επιτέλους!– έφτασε το τελευταίο βράδυ της παραμονής της θείας Μαρτζ στο σπίτι της οδού Πριβέι. Η θεία Πετούνια ετοίμασε ένα γιορταστικό δείπνο κι ο θείος Βέρνον άνοιξε κάμποσα μπουκάλια κρασί. Τελείωσαν τη σούπα τους και το σολομό τους χωρίς την παραμικρή αναφορά στα ελαττώματα του Χάρι. Όταν έφτασε η ώρα του γλυκού, ο θείος Βέρνον τους έκανε όλους να πλήξουν μ' έναν ατέλειωτο μονόλογο για την εταιρεία «Γκράνινγκς», την κατασκευάστρια εταιρεία τρυπανιών στην οποία εργαζόταν. Ύστερα η θεία Πετούνια έφτιαξε καφέ κι ο θείος Βέρνον έφερε ένα μπουκάλι κονιάκ.

«Θα το δοκιμάσεις, Μαρτζ;»

Η θεία Μαρτζ είχε ήδη πιει πολύ κρασί. Το μεγάλο πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο.

«Μια γουλίτσα», χαχάνισε. «Λίγο ακόμη... Κι άλλο λίγο... Μπράβο, αγόρι μου», είπε απευθυνόμενη στον Ντάντλι.

Ο Ντάντλι έτρωγε το τέταρτο κομμάτι γλυκού. Η θεία Πετούνια κρατούσε το φλιτζάνι της με τεντωμένο το μικρό της δαχτυλάκι. Ο Χάρι δεν έβλεπε την ώρα να φύγει, αλλά μια ματιά στα θυμωμένα μάτια του θείου Βέρνον τον έπεισε να καθίσει ως το τέλος.

«Αχά», είπε η θεία Μαρτζ, πλαταγίζοντας τα χείλη κι αφήνοντας το ποτήρι. «Έξοχο το φαγητό, Πετούνια. Εγώ συνήθως τη βγάζω με κάτι πρόχειρο το βράδυ. Βλέπεις, έχω δώ-

δεκα σκυλιά να φροντίσω...» Ρεύτηκε δυνατά και χάιδεψε το πελώριο στομάχι της. «Συγγνώμη. Λατρεύω τα εύρωστα, υγιή παιδιά», συνέχισε, κλείνοντας το μάτι στον Ντάντλι. «Θα γίνεις ένας γεροδεμένος άντρας σαν τον πατέρα σου, Ντάντλι. Ναι, θα πω άλλη μια γουλιά, Βέρνον... Όσο γι' αυτόν εδώ...» είπε κι έδειξε με το κεφάλι τον Χάρι, του οποίου το στομάχι σφίχτηκε, ενώ ταυτόχρονα σκεφτόταν το δώρο της Ερμιόνης, «δείτε τι κατσιασμένος είναι. Το ίδιο συμβαίνει και με τα σκυλιά. Πέρυσι έβαλα το συνταγματάρχη Φάμπστερ να πνίξει ένα. Ήταν αδύνατο σαν σαμιαμίδι, καχεκτικό».

Ο Χάρι προσπαθούσε να θυμηθεί τη σελίδα δώδεκα του βιβλίου του με τίτλο *Ξόρκι για την αντιμετώπιση των αντιξοοτήτων της τύχης*.

«Όλα ξεκινούν από την κληρονομικότητα, όπως έλεγα τις προάλλες. Η κακή κληρονομικότητα δεν υπάρχει περίπτωση να μην εκδηλωθεί. Χωρίς να θέλω να θίξω την οικογένειά σου, Πετούνια», συνέχισε η θεία Μαρτζ και χάιδεψε με τη χερσούκλα της το κοκαλιάρικο χέρι της θείας Πετούνια, «η αδελφή σου ήταν προβληματική. Συμβαίνει και στις καλύτερες οικογένειες. Το έσκασε με έναν ανεπρόκοπο και ιδού το αποτέλεσμα. Το έχουμε μπροστά μας».

Ο Χάρι κοιτούσε το πιάτο του με ένα παράξενο βούισμα στ' αφτιά του. *Πιάνετε σφιχτά το σκουπόξυλό σας από την άκρη*, θυμήθηκε τις οδηγίες του βιβλίου του, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί τη συνέχεια. Η φωνή της θείας Μαρτζ του τρυπούσε το μυαλό όπως τρυπούσαν τους τοίχους τα τρυπάνια του θείου Βέρνον.

«Αυτός ο Πότερ», συνέχισε δυνατά η θεία Μαρτζ, πιάνοντας το μπουκάλι με το κονιάκ και ρίχνοντας κάμποσο στο ποτήρι της και στο τραπεζομάντιλο, «δε μου έχετε πει τι δουλειά έκανε».

Ο θεός Βέρνον κι η θεία Πετούνια κάθονταν σε αναμμένα κάρβουνα. Ακόμη κι ο Ντάντλι σήκωσε το κεφάλι από το πιάτο του και κοίταξε τους γονείς του.

«Ε... δε δούλευε», είπε ο θείος Βέρνον, λοξοκοιτώντας τον Χάρι. «Ήταν άνεργος».

«Όπως το περίμενα!» είπε η θεία Μαρτζ, ενώ έπινε μια μεγάλη γουλιά από το ποτήρι της και στη συνέχεια σφουγγίζει το πιγούνι της στο μανίκι της. «Ένας τιποτένιος, ένας άχρηστος χαραμοφάης, ο οποίος...»

«Όχι», είπε ξαφνικά ο Χάρι. Στο τραπέζι έπεσε σιωπή. Ο Χάρι έτρεμε ολόκληρος. Πρώτη φορά στη ζωή του ήταν τόσο θυμωμένος.

«Κι άλλο κονιάκ!» φώναξε ο θείος Βέρνον, ο οποίος είχε ασπρίσει σαν το χαρτί. Άδειασε το μπουκάλι στο ποτήρι της θείας Μαρτζ. «Εσύ, νεαρέ», γρύλισε στον Χάρι, «πήγαινε για ύπνο. Εμπρός...»

«Όχι, Βέρνον», είπε τραυλίζοντας η θεία Μαρτζ και σήκωσε το χέρι της, καρφώνοντας τα μικρά κατακόκκινα μάτια της στον Χάρι. «Λέγε, νεαρέ μου, λέγε. Καμαρώνεις για τους γονείς σου, έτσι; Πήγαν και σκοτώθηκαν με το αυτοκίνητο λόγω υπερβολικής κατανάλωσης αλκοόλ, το δίκως άλλο...»

«Δεν πέθαναν σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα!» είπε ο Χάρι και πετάχτηκε όρθιος.

«Πέθαναν σε τροχαίο, παλιοψεύτη, και φόρτωσαν το βάρος σου στους καλούς, ταλαίπωρους θείους σου!» ούρλιαξε η θεία Μαρτζ, φουσκώνοντας από θυμό. «Είσαι ένα αναιδέστατο, ακάριστο...»

Αλλά η θεία Μαρτζ σταμάτησε ξαφνικά να μιλάει. Προς στιγμήν ήταν σαν να έχασε τα λόγια της· ήταν σαν να φούσκωνε από ανείπωτο θυμό, μόνο που το φούσκωμα δε σταμάταγε. Το μεγάλο κόκκινο πρόσωπό της άρχισε να μεγαλώνει, τα μικρά μάτια της να γουρλώνουν και το στόμα της να τεντώνεται τόσο πολύ, που δεν μπορούσε να μιλήσει. Κι ύστερα τα κουμπιά της ζακέτας της κόπηκαν κι εκσφενδονίστηκαν στους τοίχους. Η θεία Μαρτζ συνέχισε να φουσκώνει σαν τερατώδες μπαλόνι. Το στομάχι της ξεχειλίσει από τη ζώνη της φούστας της και τα δάχτυλά της έγιναν σαν σαλάμια...

«Μαρτζ!» κραύγασαν με μια φωνή ο θεός Βέρνον κι η θεία Πετούνια, καθώς το σώμα της θείας Μαρτζ ανυψωνόταν από την καρέκλα κι άρχιζε να ανεβαίνει στο ταβάνι.

Τώρα είχε γίνει τελείως στρογγυλή, σαν τεράστια σημαδούρα με μικρά, γουρουνίσια μάτια, ενώ τα χέρια και τα πόδια της κουνιόνταν απελπισμένα στον αέρα. Η ίδια φώναζε γοερά: «Οοοοοοχι!»

Ο θεός Βέρνον έπιασε το πόδι της και προσπάθησε να την κατεβάσει, αλλά παραλίγο να τον παρασύρει κι αυτόν προς το ταβάνι. Τότε όρμησε ο Αντεροβγάλτης κι έχωσε τα δόντια του στο πόδι του θείου Βέρνον.

Ο Χάρι βγήκε από την τραπεζαρία, πριν προλάβει κανείς να τον εμποδίσει, κι έτρεξε στην αποθηκούλα κάτω από τις σκάλες. Μόλις πλησίασε, η πόρτα της αποθηκούλας άνοιξε ως διά μαγείας. Λίγες στιγμές αργότερα είχε μεταφέρει το μπαούλο του στην εξώπορτα του σπιτιού. Ύστερα ανέβηκε σαν αστραπή στο δωμάτιό του, κώθηκε κάτω από το κρεβάτι, σήκωσε τη χαλαρωμένη σανίδα και πήρε τη μαξιλαροθήκη με τα βιβλία και τα δώρα των γενεθλίων του. Σηκώθηκε, άρπαξε το άδειο κλουβί της Χέντβιχ, κατέβηκε δυο δυο τα σκαλοπάτια κι έφτασε στο μπαούλο του τη στιγμή ακριβώς που ο θεός Βέρνον έβγαινε από την τραπεζαρία με το μπατζάκι του παντελονιού του κουρελιασμένο και γεμάτο αίματα.

«Γύρνα πίσω!» βρυχήθηκε. «Γύρνα να την ξεφουσκώσεις!»

Αλλά ο θυμός του Χάρι ήταν τόσος, που δεν υπολόγιζε πια τίποτα. Άνοιξε με μια κλοτσιά το μπαούλο του, τράβηξε το μαγικό ραβδί του και σημάδεψε το θείο Βέρνον.

«Πήγαινε γυρεύοντας», του είπε λαχανιασμένος. «Καλά να πάθει. Μη με πλησιάζεις».

Αναζήτησε ψηλαφιστά το πόμολο της πόρτας πίσω του.

«Φεύγω», είπε κοφτά στο θείο Βέρνον. «Δε σας αντέχω πια».

Λίγες στιγμές αργότερα βρισκόταν έξω, στο σκοτεινό, έρημο δρόμο, σέρνοντας πίσω του το βαρύ μπαούλο και κρατώντας παραμάσχαλα το κλουβί της Χέντβιχ.

Το λεωφορείο των ιπποτών

Ο Χάρι είχε απομακρυνθεί αρκετά τετράγωνα, όταν σωριάστηκε σε μια χαμηλή μάντρα στην οδό Ημισελήνου της Μανόλιας, λαχανιασμένος από την προσπάθεια που κατέβαλλε να σύρει το μπαούλο του. Στάθηκε ακίνητος, βράζοντας ακόμη από θυμό, κι αφουγκράστηκε τους τρελούς χτύπους της καρδιάς του.

Όμως, έπειτα από δέκα λεπτά στον έρημο δρόμο, τον κυρίευσε ένα άλλο συναίσθημα: πανικός. Ήταν μόνος κι αβοήθητος στο σκοτεινό κόσμο των Μαγκλ, χωρίς να έχει πουθενά να πάει. Και, το χειρότερο απ' όλα, είχε κάνει μάγια, πράγμα που σήμαινε σχεδόν βέβαιη αποβολή από το «Χόγκουαρτς». Είχε παραβιάσει τόσο κατάφωρα τους περιοριστικούς κανονισμούς για ανήλικους μάγους, που απορούσε πώς δεν είχαν ήδη καταφτάσει οι εκπρόσωποι του Υπουργείου Μαγείας.

Ο Χάρι αναρίγησε και κοίταξε πάνω-κάτω την Ημισέληνο της Μανόλιας. Τι θα γινόταν τώρα; Είτε θα τον συλλάμβαναν είτε, απλούστατα, θα τον εξοστράκισαν από τον κόσμο των μάγων. Συλλογίστηκε τον Ρον και την Ερμιόνη κι η καρδιά του βούλιαξε. Ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι, ακόμη κι αν είχε παραβεί ένα σωρό κανονισμούς, ο Ρον κι η Ερμιόνη θα ήθελαν να τον βοηθήσουν. Όμως έλειπαν κι οι δυο στο εξωτερικό και, με τη Χέντβιχ φευγάτη, δεν είχε τρόπο να τους ειδοποιήσει.

Δεν είχε επίσης χρήματα των Μαγκλ. Είχε λίγο χρυσάφι

σε ένα πουγκί στο βάθος του μπαούλου του, αλλά η περιουσία που του είχαν αφήσει οι γονείς του ήταν φυλαγμένη στο χρηματοκιβώτιο της Τράπεζας «Γκρίνγκοιτς», στο Λονδίνο. Του ήταν αδύνατο να κουβαλήσει το μπαούλο ως το Λονδίνο, εκτός...

Κοίταξε το μαγικό του ραβδί, το οποίο έσφιγγε ακόμη στο χέρι του. Αν θεωρούνταν ήδη απόβλητος από τον κόσμο των μάγων (στη σκέψη αυτή η καρδιά του πήγαινε να σπάσει), λίγη μαγεία ακόμη δε θα έβλαπτε. Είχε επιπλέον τον αόρατο μανδύα που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του. Αν μάγευε το μπαούλο κάνοντάς το ελαφρύ σαν πούπουλο, το έδενε στο σκουπόξυλό του, φορούσε τον αόρατο μανδύα και πήγαινε πετώντας στο Λονδίνο; Τότε θα μπορούσε να σηκώσει από την τράπεζα τα χρήματα που του είχαν αφήσει και... και θα άρχιζε τη ζωή του ως απόβλητος. Ήταν μια φρικίτη προοπτική, αλλά δεν μπορούσε να μείνει καθισμένος αιώνια σ' αυτή τη μάντρα, γιατί σίγουρα σε λίγο θα ήταν υποχρεωμένος να εξηγήσει στην αστυνομία των Μαγκλ τι γύρευε έξω μέσα στην άγρια νύχτα με ένα σκουπόξυλο κι ένα μπαούλο γεμάτο βιβλία με μαγικά ξόρκια.

Ο Χάρι άνοιξε το μπαούλο κι άρχισε να ψάχνει ανάμεσα στα πράγματά του για τον αόρατο μανδύα. Ξαφνικά σταμάτησε το ψάξιμο, σύλωσε το κορμί του και κοίταξε ολόγυρα.

Μια παράξενη ανατριχίλα στον αυχένα του του δημιούργησε την αίσθηση πως κάποιος τον κοίταζε. Όμως ο δρόμος ήταν έρημος και τα φώτα σβηστά στα μεγάλα, τετράγωνα σπίτια.

Έσκυψε πάλι στο μπαούλο, αλλά και πάλι σηκώθηκε αμέσως, σφίγγοντας στο χέρι το ραβδί του. Το διαισθάνθηκε μάλλον παρά το άκουσε: κάποιος ή κάτι στεκόταν στο στενό χώρο ανάμεσα στο γκαράζ και το φράχτη πίσω του. Ο Χάρι μισοέκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να διακρίνει στο σκοτεινό δρομάκι. Αν έκανε κάποια κίνηση, τουλάχιστον θα καταλάβαινε αν ήταν απλώς μια αδέσποτη γάτα ή κάτι άλλο.

«Φώτισε», ψιθύρισε ο Χάρι στο ραβδί του.

Αμέσως ένα φωτάκι εμφανίστηκε στην άκρη του ραβδιού του: ένα φωτάκι μικρό αλλά πολύ δυνατό, που σχεδόν τον τύφλωσε. Το σήκωσε ψηλά και φώτισε τους τοίχους του σπιτιού με τον αριθμό 2. Η πόρτα του γκαράζ έλαμψε κι ο Χάρι διέκρινε καθαρά τη σκυφτή σιλουέτα ενός τεράστιου πλάσματος με λαμπερά μάτια.

Ο Χάρι οπισθοχώρησε, σκόνταψε στο μπαούλο κι έχασε την ισορροπία του. Το ραβδί του ξέφυγε καθώς άπλωνε το χέρι του για να ανακόψει την πώση του. Έτσι, προσγειώθηκε βαριά στο ρείθρο του πεζοδρομίου.

Ακούστηκε ένα εκκωφαντικό ΜΠΑΜ κι ο Χάρι έβαλε τα χέρια του μπροστά από τα μάτια του, για να τα προστατεύσει από ένα εκτυφλωτικό φως.

Ο Χάρι βρισκόταν ξαπλωμένος φαρδύς-πλατύς στο πεζοδρόμιο. Μπροστά του διέκρινε δύο γιγάντιες ρόδες και δύο προβολείς. Ανήκαν, όπως είδε όταν σήκωσε το κεφάλι, σε ένα τριώροφο κατακόκκινο λεωφορείο, το οποίο είχε ξεπροβάλει από το πουθενά. Πάνω από το μπροστινό τζάμι του έγραφε με χρυσά γράμματα: «Το λεωφορείο των ιπποτών».

Προς στιγμήν ο Χάρι αναρωτήθηκε αν είχε χάσει τα λογικά του από το πέσιμο.

Και τότε πήδησε από το λεωφορείο ένας εισπράκτορας με πορφυρή στολή κι άρχισε να φωνάζει μέσα στη νύχτα: «Καλώς ήρθατε στο λεωφορείο των ιπποτών, το μεταφορικό μέσο επείγουσας ανάγκης για τους χαμένους μάγους και μάγισσες. Σηκώστε το ραβδί σας, επιβιβαστείτε στο λεωφορείο και θα σας μεταφέρουμε όπου θέλετε. Λέγομαι Σταν Σάνπαϊκ και είμαι ο εισπράκτορας που θα σας...»

Σταμάτησε απότομα. Είχε δει τον Χάρι, ο οποίος βρισκόταν ξαπλωμένος ακόμη στο έδαφος. Ο Χάρι μάζεψε το ραβδί του και σηκώθηκε με αδέξιες κινήσεις. Μόλις κοίταξε από κοντά τον Σάνπαϊκ, είδε πως ήταν μόλις λίγα χρόνια μεγαλύτερος του: δεκαοκτώ, άντε το πολύ δεκαεννιά, με μεγάλα, πεταχτά αφτιά και σπυράκια.

«Τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησε ο Σταν, αφήνοντας το επαγγελματικό του ύφος κατά μέρος.

«Έπεσα», είπε ο Χάρι.

«Έπεσες;» τον ειρωνεύτηκε ο Σταν.

«Δεν το έκανα επίτηδες», είπε εκνευρισμένος ο Χάρι.

Το τζιν του είχε σκιστεί στο γόνατο και το χέρι του, αυτό με το οποίο είχε προσπαθήσει να ανακόψει την πτώση του, είχε ματώσει. Ξαφνικά θυμήθηκε τι τον είχε κάνει να σωριαστεί στο πεζοδρόμιο και γύρισε απότομα προς το στενό χώρο ανάμεσα στο γκαράζ και το φράχτη. Οι προβολείς του λεωφορείου των ιπποτών τον έλουζαν με φως, αλλά δεν υπήρχε κανείς εκεί.

«Τι κοιτάς;» είπε ο Σταν.

«Υπήρχε ένα μεγάλο μαύρο πράγμα εκεί», είπε ο Χάρι και του έδειξε το σημείο. «Σαν σκύλος... αλλά μεγαλύτερο».

Γύρισε προς τον Σταν, ο οποίος είχε μείνει με το στόμα μισάνοιχτο. Προς μεγάλη του δυσφορία, είδε το βλέμμα του Σταν να σταματά στο σημάδι στο μέτωπό του.

«Τι είναι αυτό στο κεφάλι σου;» τον ρώτησε απότομα ο Σταν.

«Τίποτα», είπε βιαστικά ο Χάρι, πατικτώνοντας τα μαλλιά πάνω στο σημάδι. Αν το Υπουργείο Μαγείας τον καταζητούσε, δεν είχε σκοπό να διευκολύνει τις έρευνές τους.

«Πώς σε λένε;» επέμενε ο Σταν.

Ο Χάρι είπε το πρώτο όνομα που του ήρθε στο μυαλό.

«Νέβιλ Λονγκμπότομ. Ε... αυτό το λεωφορείο», πρόσθεσε βιαστικά για να αλλάξει συζήτηση, «είπες πως σε πάει όπου θέλεις;»

«Ναι», καμάρωσε ο Σταν, «όπου θέλεις, αρκεί να είναι σε ξηρά. Δεν μπορεί να κινηθεί υποβρυχίως. Ε...» συνέχισε με καχύποπτο ύφος, «μας κάλεσες, έτσι δεν είναι; Σήκωσες το ραβδί σου, έτσι;»

«Ναι», είπε γρήγορα ο Χάρι. «Πόσα θέλετε για να με πάτε στο Λονδίνο;»

«Έντεκα δρεπάνια», είπε ο Σταν, «αλλά με δεκατρία σεβίρουμε και κακάο και με δεκαπέντε παίρνεις ένα μπουκά-

λι ζεστό νερό και μια οδοντόβουρτσα στο χρώμα της επιλογής σου».

Ο Χάρι έφαξε στο μπαούλο του, βρήκε το πουγκί κι έδωσε μερικά ασημένια νομίσματα στον Σταν. Μετά σήκωσε με τη βοήθεια του Σταν το μπαούλο του –πάνω στο μπαούλο ισορροπούσε το κλουβί της Χέντβιχ– κι ανέβηκε τα σκαλοπάτια του λεωφορείου.

Το λεωφορείο δεν είχε καθίσματα. Στη θέση τους υπήρχαν έξι μπρούντζινα κρεβάτια, μπροστά στα παράθυρα με τα κουρτινάκια. Δίπλα στα κρεβάτια υπήρχαν απλίκες με αναμμένα κεριά που φώτιζαν τους επενδυμένους με ξύλο τοίχους. Στο βάθος του λεωφορείου ένας μικροσκοπικός μάγος με νυχτικιά και σκούφια μουρμούριζε στον ύπνο του: «Όχι τώρα, ευχαριστώ, μαζεύω σκουλήκια», κι άλλαξε πλευρό.

«Εσύ θα πάρεις αυτό», ψιθύρισε ο Σταν στον Χάρι, σπρώχνοντας το μπαούλο κάτω από το κρεβάτι το οποίο βρισκόταν πίσω ακριβώς από τη θέση του οδηγού. Η θέση του οδηγού δεν ήταν άλλο από μια πολυθρόνα. Ο Σταν σύστησε τον οδηγό στον Χάρι: «Αυτός είναι ο οδηγός μας, ο Έρνι Πρανγκ. Έρνι, από δω ο Νέβιλ Λονγκμπότομ».

Ο Έρνι Πρανγκ, ένας ηλικιωμένος μάγος με χοντρά γυαλιά, έγνεψε στον Χάρι. Εκείνος πατίκωσε πάλι νευρικά τη φράντζα στο μέτωπό του και κάθισε στο κρεβάτι.

«Ξεκίνα, Έρνι», είπε ο Σταν, παίρνοντας θέση δίπλα στην πολυθρόνα του Έρνι.

Ακουστήκε άλλο ένα εκκωφαντικό ΜΠΑΜ κι ο Χάρι βρέθηκε πεσμένος ανάσκελα στο μπρούντζινο κρεβάτι, εξαιτίας της ταχύτητας που ανέπτυξε ξαφνικά το λεωφορείο των ιπποτών. Ανακάθισε, κοίταξε από το σκοτεινό παράθυρο και είδε ότι έτρεχαν σε έναν τελείως διαφορετικό δρόμο απ' αυτόν όπου τον είχαν περιμαζέψει. Ο Σταν παρατηρούσε χαμογελαστός το έκπληκτο πρόσωπο του Χάρι.

«Εδώ βρισκόμασταν πριν μας σταματήσεις», είπε. «Έτσι, Έρνι; Κάπου στην Ουαλία;»

«Ναι», είπε ο Έρνι.

«Πώς γίνεται κι οι Μαγκλ δεν ακούνε το λεωφορείο;» ρώτησε ο Χάρι.

«Αυτοί!» έκανε περιφρονητικά ο Σταν. «Μα αυτοί δεν ακούνε καλά. Ούτε βλέπουν καλά. Δεν παίρνουν χαμπάρι, έτσι δεν είναι;»

«Πήγαινε να ξυπνήσεις την κυρία Μαρς», του είπε ο Έρνι. «Σε ένα λεπτό φτάνουμε στο Αμπεργκρέιβνι».

Ο Σταν πέρασε μπροστά από το κρεβάτι του Χάρι κι εξαφανίστηκε σε μια στενή ξύλινη σκάλα. Ο Χάρι ξανακοίταξε εξω από το παράθυρο, ενώ η νευρικότητά του φούντωνε. Ο Έρνι δεν ήταν καλός οδηγός. Το λεωφορείο καβάλαγε κάθε τόσο τα πεζοδρόμια αλλά δε χτυπούσε τίποτα: οι φανοστάτες, τα γραμματοκιβώτια κι οι σκουπιδοτενεκέδες τραβιόντουσαν με ένα σάλτο από το δρόμο του καθώς τα πλησίαζε, για να επανέλθουν στη συνέχεια στη θέση τους, μόλις το λεωφορείο τα προσπερνούσε.

Ο Σταν κατέβηκε από τη στενή ξύλινη σκάλα. Τον ακολουθούσε μια μάγισσα: το δέρμα της είχε ένα ανοικτό πρασινωπό χρώμα κι ήταν τυλιγμένη σε ταξιδιωτικό μανδύα.

«Εδώ κατεβαίνετε, κυρία Μαρς», είπε χαρούμενα ο Σταν.

Ο Έρνι πάτησε απότομα φρένο και τα κρεβάτια τσούλησαν προς το μπροσινό μέρος του λεωφορείου. Η κυρία Μαρς έφερε το μαντίλι της στο στόμα και κατέβηκε τα σκαλοπάτια. Ο Σταν της έδωσε την τσάντα της κι έκλεισε τις πόρτες. Ακούστηκε άλλο ένα δυνατό ΜΠΑΜ και βρέθηκαν να τρέχουν σε ένα στενό, επαρχιακό δρόμο, ενώ τα δέντρα αριστερά και δεξιά τους τραβιόντουσαν τρομαγμένα στο πέρασμά τους.

Ο Χάρι δε θα μπορούσε να κοιμηθεί ακόμη κι αν δεν ταξίδευε με ένα λεωφορείο που έκανε τόσο δυνατό θόρυβο κι έτρεχε με εκατόν εξήντα χιλιόμετρα την ώρα. Το στομάχι του σφίχτηκε καθώς αναρωτήθηκε, για πολλοστή φορά είναι αλήθεια, τι θ' απογίνει αν στο μεταξύ οι Ντάρσλι είχαν καταφέρει να κατεβάσουν τη θεία Μαρτζ από το ταβάνι.

Ο Σταν είχε ανοίξει τον *Ημερήσιο Προφήτη* και διάβαζε

δαγκώνοντας τη γλώσσα του. Μια μεγάλη φωτογραφία ενός άντρα με ρουφνημένο πρόσωπο και μακριά, μπλεγμένα μαλλιά έκλεισε το μάτι στον Χάρι από την μπροστινή σελίδα. Του φάνηκε γνωστός.

«Αυτός ο άνθρωπος!» αναφώνησε, ξεχνώντας προς στιγμήν τα προβλήματά του. «Τον έδειξαν στις ειδήσεις των Μαγκλ!»

Ο Σταν κοίταξε την πρώτη σελίδα και γέλασε πνιχτά.

«Είναι ο Σείριος Μπλακ», εξήγησε με ένα νεύμα προς την πλευρά του Χάρι. «Ασφαλώς και τον έδειξαν οι ειδήσεις των Μαγκλ. Νέβιλ, πού ζεις;»

Γέλασε συγκαταβατικά, βλέποντας το απορημένο ύφος του Χάρι, έσκισε την πρώτη σελίδα και του την έδωσε.

«Να διαβάζεις πιο τακτικά εφημερίδα, Νέβιλ».

Ο Χάρι κράτησε τη σελίδα στο φως και διάβασε:

Ο ΜΠΛΑΚ ΔΙΑΦΕΥΓΕΙ ΑΚΟΜΗ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ

Ο Σείριος Μπλακ, ο διασημότερος ίσως κρατούμενος που πέρασε ποτέ από τις φυλακές του Αζκαμπάν, διαφεύγει ακόμη τη σύλληψη, όπως επιβεβαίωσε σήμερα το Υπουργείο Μαγείας.

«Κάνουμε ό,τι μπορούμε για να συλλάβουμε τον Μπλακ», δήλωσε σήμερα το πρωί ο υπουργός Μαγείας Κορνήλιος Φαντζ. «Παρακαλούμε την κοινότητα των μάγων να διατηρήσει την ψυχραιμία της».

Ο Φαντζ επικρίθηκε από ορισμένα μέλη της Διεθνούς Ομοσπονδίας Μάγων διότι ενημέρωσε τον πρωθυπουργό των Μαγκλ για την κρίση.

«Ήταν απαραίτητο, δεν το καταλαβαίνετε;» είπε ο Φαντζ, φανερά εκνευρισμένος, προς τα μέλη της Ομοσπονδίας. «Ο Μπλακ είναι ένας Παράφρων. Όποιος τον πλησιάσει κινδυνεύει, μάγος ή Μαγκλ. Ο πρωθυπουργός των Μαγκλ με διαβεβαίωσε ότι δε θα αποκαλύψει σε κανέναν την πραγματική ταυτότητα του Μπλακ. Άλλωστε, και να την έλεγε, ποιος θα τον πίστευε;»

Ενώ το Υπουργείο Μαγείας έχει διαβεβαιώσει την κοινότητα των μάγων ότι ο Μπλακ είναι οπλισμένος μόνο με ένα μεταλλικό αντικείμενο σαν μαγικό ραβδί που χρησιμοποιούν οι Μαγκλ για να σκοτώνονται μεταξύ τους, η κοινότητα ζει με την αγωνία μιας σφαγής ανάλογης με αυτήν που έγινε πριν από δώδεκα χρόνια, όταν ο Μπλακ δολοφόνησε δεκατρία άτομα με μια μόνο κατάρα.

Ο Χάρι κοίταξε τα βαθουλωτά μάτια του Σείριου Μπλακ, το μόνο πράγμα στο ρουφνηγμένο πρόσωπό του που φάνταζε ζωντανό. Δεν είχε συναντήσει ποτέ στη ζωή του βαμπίρ, αλλά είχε δει φωτογραφίες τους στο μάθημα της άμυνας εναντίον των σκοτεινών τεχνών, κι ο Μπλακ, με το ωχρό, κερένιο δέρμα του, ήταν ολόιδιος με αυτά.

«Τρομάξεις και μόνο που τον βλέπεις, έτσι δεν είναι;» είπε ο Σταν, ο οποίος παρατηρούσε τον Χάρι καθώς διάβαζε.

«Δολοφόνησε δεκατρία άτομα», είπε ο Χάρι, καθώς του επέστρεφε την πρώτη σελίδα, «με μια κατάρα;»

«Αμέ», είπε ο Σταν, «μπροστά σε ένα σωρό μάρτυρες. Μέρα μεσημέρι. Και προκάλεσε τεράστια προβλήματα, έτσι δεν είναι, Έρνι;»

«Ναι», συμφώνησε βλοσυρά ο Έρνι.

Ο Σταν γύρισε την περιστρεφόμενη καρτέκλα του για να βλέπει καλύτερα τον Χάρι.

«Ο Μπλακ ήταν θερμός οπαδός του Ξέρεις-Ποιου», είπε.

«Τι; Του Βόλντεμορτ;» είπε ο Χάρι χωρίς να το σκεφτεί.

Ακόμη και τα σπυράκια στο πρόσωπο του Σταν χλώμιασαν. Ο Έρνι έστριψε τόσο απότομα το τιμόνι, που μια ολόκληρη αγροικία αναγκάστηκε να παραμερίσει για να αποφύγει το λεωφορείο.

«Τρελάθηκες;» κραύγασε ο Σταν. «Γιατί είπες το όνομά του;»

«Συγγνώμη», απάντησε βιαστικά ο Χάρι. «Συγγνώμη... ξεχάστηκα...»

«Ξεκάστηκε λέει!» είπε ξεψυχισμένα ο Σταν. «Κόντεψε να σταματήσει η καρδιά μου...»

«Ώστε... ώστε ο Μπλακ ήταν οπαδός του Ακατονόμαστου;» αποτόλμησε την ερώτηση με πλάγιο τρόπο ο Χάρι.

«Ναι», είπε ο Σταν, τρίβοντας το στήθος του. «Ναι, σωστά. Κολλητός του Ακατονόμαστου, όπως λένε... Τέλος πάντων, ο μικρός Χάρι Πότερ κανόνισε τον Ξέρεις-Ποιον...» Ο Χάρι πατίκωσε νευρικά τη φράντζα στο μέτωπό του. «Κι οι οπαδοί του Ξέρεις-Ποιου εντοπίστηκαν, έτσι δεν είναι, Έρνι; Οι περισσότεροι είχαν βεβαίως καταλάβει πως όλα τέλειωσαν, αφού εξουδετερώθηκε ο Ξέρεις-Ποιος, κι έτσι κάθισαν φρόνιμα. Αλλά ο Σείριος Μπλακ όχι. Λένε πως νόμιζε ότι θα γινόταν υπαρκηγός με την επάνοδο του Ξέρεις-Ποιου.

»Να μη σ' τα πολυλογώ, στρίμωξαν τον Μπλακ σε έναν πολυσύχναστο δρόμο των Μαγκλ. Αυτός έβγαλε το ραβδί του και τίναξε το δρόμο στον αέρα. Ένας μάγος και δώδεκα Μαγκλ που ήταν εκεί κοντά χτυπήθηκαν. Φοβερό, ε; Και τι έκανε τότε ο Μπλακ;» συνέχισε ο Σταν με ένα δραματικό τόνο στη φωνή του.

«Τι;» είπε ο Χάρι.

«Έβαλε τα γέλια», είπε ο Σταν. «Καθόταν και γελούσε. Κι όταν έφτασαν ενισχύσεις από το Υπουργείο Μαγείας, εκείνος γελούσε ακόμη. Γιατί είναι θεότρελος, έτσι, Έρνι; Θεότρελος!»

«Αν δεν ήταν τρελός όταν τον έκλεισαν στο Αζκαμπάν, σίγουρα θα έχει τρελαθεί τώρα», είπε με την αργόσυρτη φωνή του ο Έρνι. «Προτιμώ να πεθάνω παρά να πατήσω το πόδι μου σ' αυτό το μέρος. Όχι ότι δεν του άξιζε να τον κλείσουν μέσα... έπειτα απ' ό,τι έκανε...»

«Και τους βγήκε η ψυχή για να κουκουλώσουν το θέμα, έτσι, Έρνι;» είπε ο Σταν. «Ένας δρόμος σαν βομβαρδισμένος και τόσοι Μαγκλ νεκροί. Τι είπαν πώς έγινε, Έρνι;»

«Έκρηξη υγραερίου», γρύλισε ο Έρνι.

«Και τώρα κυκλοφορεί ελεύθερος», είπε ο Σταν, κοιτάζο-

ντας ξανά το ισχνό πρόσωπο του Μπلاك στη φωτογραφία. «Πρώτη φορά γίνεται απόδραση από το Αζκαμπάν, έτσι δεν είναι, Έρνι; Απορώ πώς τα κατάφερε. Φοβερό, ε; Εγώ θα το σκεφτόμουν πολύ, πριν τα βάλω με τους φρουρούς του Αζκαμπάν, έτσι, Έρνι;»

Ο Έρνι αναρίγησε ξαφνικά.

«Ας συζητήσουμε καλύτερα για τίποτα άλλο, Σταν, αγόρι μου. Και μόνο που σκέφτομαι τους φρουρούς του Αζκαμπάν, παγώνει το αίμα μου».

Ο Σταν άφησε απρόθυμα την εφημερίδα κι ο Χάρι έγειρε το κεφάλι του πάνω στο τζάμι του λεωφορείου των ιπποτών. Ένωθε χειρότερα από ποτέ. Άθελά του φαντάστηκε τι θα έλεγε ο Σταν στους επιβάτες του μερικές νύχτες αργότερα: «Τα μάθατε για τον Χάρι Πότερ; Φούσκωσε σαν μπαλόνι τη θεία του! Τον πήραμε στο λεωφορείο των ιπποτών, έτσι, Έρνι; Προσπαθούσε να το σκάσει...»

Ο Χάρι είχε παραβιάσει τους νόμους των μάγων όπως ακριβώς ο Σείριος Μπلاك. Άραγε το φούσκωμα της θείας Μαρτζ ήταν τόσο σοβαρό παράπτωμα ώστε να καταλήξει στο Αζκαμπάν; Ο Χάρι δεν ήξερε τίποτα για τη φυλακή των μάγων, αλλά είχε παρατηρήσει πως όποιος την ανέφερε έτρεμε από φόβο. Πέρυσι μόλις είχαν κλείσει εκεί για δυο ολόκληρους μήνες τον Χάγκριντ, το δασοφύλακα του «Χόγκουαρτς». Ο Χάρι δε θα ξεχνούσε ποτέ το πανικόβλητο πρόσωπό του όταν του είπαν πού θα πάει, μολοντί ήταν ένας από τους πιο γενναίους ανθρώπους που είχε γνωρίσει.

Το λεωφορείο των ιπποτών διέσχισε το σκοτάδι σκορπώντας στο διάβα του τρομαγμένους θάμνους, κολονάκια, γραμματοκιβώτια και δέντρα, ενώ ο Χάρι στριφογύριζε απελπισμένος και γεμάτος αγωνία στο πουπουλένιο κρεβάτι του. Έπειτα από λίγο ο Σταν θυμήθηκε πως ο Χάρι είχε πληρώσει και για ένα ζεστό κακάο αλλά, ενώ του το πήγαινε, το έχυσε κατά λάθος στο μαξιλάρι του, καθώς το λεωφορείο πεταγόταν απότομα από το Άνγκλσι στο Αμπερντίν. Στις διάφορες στά-

σεις του λεωφορείου οι μάγοι κι οι μάγισσες κατέβαιναν ένας ένας με τα νυχπικά και τις παντόφλες τους από τους επάνω ορόφους κι αποβιβάζονταν. Έδειχναν όλοι πολύ ευχαριστημένοι που έφευγαν.

Στο τέλος, έμεινε μόνο ένας επιβάτης: ο Χάρι.

«Λοιπόν, Νέβιλ», είπε ο Σταν, χτυπώντας τα χέρια του, «πού ακριβώς στο Λονδίνο;»

«Στη Διαγώνιο Αλέα», είπε ο Χάρι.

«Ωραία», είπε ο Σταν, «φύγαμε...»

ΜΠΑΜ.

Βρέθηκαν να ταξιδεύουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα στην οδό Τσάρινγκ Κρος. Ο Χάρι ανακάθισε και κοίταξε τα κίρια και τα παγκάκια να τραβιούνται αλαφιασμένα στο πέρασμα του λεωφορείου των ιπποτών. Στον ουρανό είχε αρχίσει να χαράζει η μέρα. Ο Χάρι θα περίμενε κάπου απαραίτητος για κάνα δυο ώρες, πριν πάει στην Τράπεζα «Γκρίνγκοτς» με το που θα άνοιγε. Μετά σκόπευε να φύγει για... για πού, δεν ήξερε.

Ο Έρνι πάτησε φρένο και το λεωφορείο των ιπποτών σταμάτησε στριγκλίζοντας μπροστά στο «Ραγισμένο Τσουκάλι», το μικρό, φτωχικό καφέ-μπαρ πίσω από το οποίο βρισκόταν η είσοδος της Διαγωνίου Αλέας.

«Ευχαριστώ», είπε ο Χάρι στον Έρνι.

Πήδησε κάτω και βοήθησε τον Σταν να κατεβάσει στο πεζοδρόμιο το μπαούλο και το κλουβί της Χέντβιχ.

«Γεια σας, λοιπόν!» είπε ο Χάρι.

Αλλά ο Σταν δεν του έδωσε σημασία. Ήταν ακόμη κρεμασμένος από την πόρτα του λεωφορείου και κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια τη σκοτεινή είσοδο του «Ραγισμένου Τσουκαλιού».

«Ωστε εδώ είσαι, Χάρι», ακούστηκε μια φωνή.

Και πριν ο Χάρι προλάβει να γυρίσει, ένιωσε ένα χέρι στον ώμο του. Ταυτόχρονα ο Σταν άρχισε να φωνάζει: «Έρνι, τρέξε! Τρέξε!»

Ο Χάρι γύρισε για να δει σε ποιον ανήκε το χέρι που ακου-

μπούσε στον ώμο του κι έμεινε εμβρόντητος. Πίσω του ακριβώς στεκόταν ο Κορνήλιος Φαντζ, ο υπουργός Μαγείας αυτοπροσώπως.

Ο Σταν πήδησε δίπλα του στο πεζοδρόμιο.

«Πώς είπες τον Νέβιλ, κυρ υπουργέ;» ρώτησε ενθουσιασμένος.

Ο Φαντζ, ένας κοντόχοντρος άντρας ντυμένος με μακρύ φιλόριγο σακάκι, ήταν ξεπαγιασμένος και κουρασμένος.

«Νέβιλ;» επανέλαβε συνοφρυωμένος ο Φαντζ. «Μα αυτός είναι ο Χάρι Πότερ».

«Το ήξερα!» αναφώνησε χαρούμενα ο Σταν. «Έρνι! Έρνι! Μάντεψε ποιος είναι ο Νέβιλ! Είναι ο Χάρι Πότερ! Βλέπω το σημάδι!»

«Ναι», είπε κοφτά ο Φαντζ. «Είναι πολύ ευχάριστο που το λεωφορείο των ιπποτών περιμάζεψε τον Χάρι Πότερ, αλλά τώρα αυτός κι εγώ πρέπει να μπούμε στο “Ραγισμένο Τσουκάλι”...»

Ο Φαντζ έσφιξε τον ώμο του Χάρι και τον έσπρωξε μέσα στο μπαρ. Πίσω από τον πάγκο του μπαρ εμφανίστηκε μια σκυφή σιλουέτα που κρατούσε ένα φανάρι. Ήταν ο Τομ, ο ρυτιδιασμένος και φαφούτης ιδιοκτήτης του «Ραγισμένου Τσουκαλιού».

«Τον πιάσατε, κύριε υπουργέ;» είπε ο Τομ. «Θα πιείτε κάτι; Μπίρα; Κονιάκ;»

«Θα προτιμούσα ένα φλιτζάνι τσάι», είπε ο Φαντζ, ο οποίος κρατούσε ακόμη τον Χάρι από τον ώμο.

Πίσω τους ακούστηκαν συρσίματα και αγκομαχητά και εμφανίστηκαν ο Σταν και ο Έρνι, κουβαλώντας το μπαούλο του Χάρι και το κλουβί της Χέντβιχ. Κοίταζαν ενθουσιασμένοι γύρω τους.

«Γιατί δε μας είπες ποιος είσαι, βρε Νέβιλ;» ρώτησε ο Σταν, σκάζοντας ένα αστραφτερό χαμόγελο στον Χάρι, ενώ ο Έρνι ξεπρόβαλε το κουκουβαγίσιο πρόσωπό του πάνω από τον ώμο του Σταν, κοιτάζοντας γύρω του όλο περιέργεια.

«Κι οδήγησέ μας, σε παρακαλώ, στο ιδιαίτερο», είπε με νόημα ο Φαντζ στον Τομ.

«Γεια», είπε με δυστυχισμένο ύφος ο Χάρι στον Σταν και στον Έρνι, καθώς ο Τομ έγνεφε στον Φαντζ να τον ακολουθήσει σε ένα διάδρομο πίσω από το μπαρ.

«Γεια σου, Νέβιλ!» φώναξε ο Σταν.

Ο Φαντζ έσπρωξε τον Χάρι στο στενό διάδρομο. Ήταν σκοτεινός. Μπροστά τους προχωρούσε ο Τομ, φωτίζοντας με το φανάρι του. Τελικά τους οδήγησε σ' ένα μικρό σαλόνι. Κροτάλισε τα δάχτυλά του κι άναψε φωτιά στο τζάκι. Ύστερα υποκλίθηκε κι αποσύρθηκε διακριτικά.

«Κάθισε, Χάρι», είπε ο Φαντζ και του έδειξε μια πολυθρόνα δίπλα στη φωτιά.

Ο Χάρι κάθισε. Τα μπράτσα του είχαν ανατριχιάσει παρά τη θαλπωρή της φωτιάς. Ο Φαντζ έβγαλε το ψιλόριγο σακάκι του και το πέταξε στην άκρη. Μετά ανασήκωσε τα μπατζάκια του σκούρου πράσινου παντελονιού του και κάθισε απέναντι από τον Χάρι.

«Είμαι ο Κορνήλιος Φαντζ, Χάρι, ο υπουργός Μαγείας».

Ο Χάρι το ήξερε, φυσικά, γιατί τον είχε δει κι άλλη μια φορά. Βεβαίως, ο Φαντζ δεν το ήξερε, γιατί στην πρώτη αυτή συνάντησή τους ο Χάρι φορούσε τον αόρατο μανδύα του πατέρα του, μ' αποτέλεσμα ο Φαντζ να μην τον βλέπει.

Εμφανίστηκε πάλι ο Τομ, με μιαν άσπρη ποδιά ζωσμένη πάνω από το νυχτικό του. Κρατούσε ένα δίσκο με τσάι και τηγανίτες. Άφησε το δίσκο στο τραπέζι ανάμεσα στον Φαντζ και τον Χάρι και βγήκε από το σαλόνι, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

«Λοιπόν, Χάρι», είπε ο Φαντζ σερβίροντας το τσάι, «μας αναστάτωσες όλους, αν θες να ξέρεις. Να το σκάσεις με αυτό τον τρόπο από το σπίτι της θείας και του θείου σου! Άρχισα να σκέφτομαι ότι... Αλλά είσαι σώος κι ασφαλής. Αυτό μόνο μετράει».

Ο Φαντζ άλειψε με βούτυρο μια τηγανίτα κι έσπρωξε το πιάτο προς το μέρος του Χάρι.

«Φάε, Χάρι, γιατί είσαι ξεθεωμένος. Λοιπόν... Θα χαρείς πολύ όταν σου πω ότι τακτοποιήσαμε το ατυχές συμβάν με την κυρία Μάρτζορι Ντάρσλι. Δύο μέλη της Ομάδας Αντιστροφής Λανθασμένων Μαγικών στάλθηκαν στην οδό Πριβέτ πριν από λίγες ώρες. Ξεφούσκωσαν την κυρία Ντάρσλι και παρενέβησαν στη μνήμη της. Τώρα δε θυμάται τίποτα απ' ό,τι έγινα. Έτσι, ούτε γάτα ούτε ζημιά».

Ο Φαντζ χαμογέλασε στον Χάρι πάνω από το χείλος του φλιτζανιού του σαν καλός θεός που κοιτάζει τον αγαπημένο ανιψιό του. Ο Χάρι, ο οποίος δεν πίστευε στ' αφτιά του, άνοιξε το στόμα για να μιλήσει, αλλά, καθώς δεν έβρισκε τίποτα να πει, το ξαναέκλεισε.

«Ανησυχείς για την αντίδραση του θείου και της θείας σου, έτσι;» είπε ο Φαντζ. «Δεν αρνούμαι ότι είναι πολύ θυμωμένοι, Χάρι, αλλά συμφώνησαν να σε δεχτούν και το επόμενο καλοκαίρι, αρκεί να περάσεις τις διακοπές των Χριστουγέννων και του Πάσχα στο “Χόγκουαρτς”».

Ο Χάρι βρήκε ξανά τη λαλιά του.

«Πάντα μένω στο “Χόγκουαρτς” τα Χριστούγεννα και το Πάσχα», είπε. «Κι αν ήταν στο χέρι μου, δε θα ξαναπατούσα στο σπίτι των θείων μου».

«Έλα τώρα, είμαι σίγουρος πως θα αλλάξεις γνώμη όταν ηρεμήσεις», είπε ανήσυχος ο Φαντζ. «Άλλωστε είναι συγγενείς σου και είμαι σίγουρος πως κατά βάθος αγαπιόσαστε...»

Ο Χάρι δε θεώρησε καλό να τον διαψεύσει. Εκείνο που κυρίως απασχολούσε το μυαλό του τώρα ήταν τι τιμωρία τον περίμενε.

«Το μόνο που μένει τώρα», είπε ο Φαντζ κι άλειψε με βούτυρο άλλη μια τηγανίτα για τον εαυτό του, «είναι να αποφασίσουμε πού θα περάσεις τις δύο τελευταίες εβδομάδες των διακοπών σου. Προτείνω να πιάσεις ένα δωμάτιο εδώ, στο “Ραγισμένο Τσουκάλι”, και...»

«Μισό λεπτό», πετάχτηκε ο Χάρι. «Κι η τιμωρία μου;»

Ο Φαντζ πετάρισε τα βλέφαρά του.

«Ποια τιμωρία σου;»

«Που παραβίασα το νόμο!» είπε ο Χάρι. «Τον κανονισμό περί προληπτικών περιορισμών για τη χρήση μαγείας από ανηλίκους!»

«Μα, καλό μου παιδί, δεν πρόκειται να σε τιμωρήσουμε για κάτι το τόσο ασήμαντο!» αναφώνησε ο Φαντζ κουνώντας ανυπόμονα την τηγανίτα του. «Ήταν ατύχημα! Δε στέλνουμε τον κόσμο στο Αζκαμπάν απλώς και μόνο επειδή φούσκωσε τη θεία του!»

Βεβαίως, αυτού του είδους η αντιμετώπιση από πλευράς του Φαντζ δεν ταίριαζε καθόλου με την εικόνα που είχε σχηματίσει ο Χάρι στο μυαλό του για το Υπουργείο Μαγείας, το οποίο συνήθως τιμωρούσε και το παραμικρό παράπτωμα.

«Πέρυσι μου κάνατε έγγραφη σύσταση επειδή ένα σπιτικό ξωτικό απλώς διέλυσε μια τούρτα στο σπίτι της θείας μου!» είπε συνοφρυωμένος. «Το Υπουργείο Μαγείας με προειδοποίησε ότι θα αποβληθώ από το “Χόγκουαρτς” αν ξαναγίνουν μάγια σ’ αυτό το σπίτι!»

Ο Φαντζ βρέθηκε σε μεγάλη αμηχανία, εκτός κι αν τον Χάρι τον ξεγελούσαν τα μάτια του.

«Οι συνθήκες αλλάζουν, Χάρι... Πρέπει να λάβουμε υπόψη μας... Υπό τις παρούσες συνθήκες... Είσαι σίγουρος ότι κι εσύ ο ίδιος δεν επιδιώκεις να αποβληθείς;»

«Όχι βέβαια», είπε ο Χάρι.

«Τότε τι θες και τα σκαλίζεις;» είπε ο Φαντζ φανερά ανακουφισμένος. «Φάε μια τηγανίτα, Χάρι, κι εγώ θα πάω να δω αν ο Τομ σου ετοίμασε το δωμάτιο.»

Ο Φαντζ βγήκε από το σαλόνι κάτω από το έκπληκτο βλέμμα του Χάρι. Κάτι παράξενο συνέβαινε εδώ. Γιατί να τον περιμένει ο Φαντζ στο «Ραγισμένο Τσουκάλι», αν όχι για να τον τιμωρήσει γι’ αυτό που είχε κάνει; Τώρα που ο Χάρι το σκεφτόταν πιο ήρεμα, ήταν πολύ περίεργο που ο ίδιος ο υπουργός ασχολιόταν, απ’ ό,τι φάνηκε τουλάχιστον, και με θέματα ανάρμοστης χρήσης της μαγείας από ανηλίκους.

Ο Φαντζ επέστρεψε. Τον συνόδευε ο Τομ.

«Το δωμάτιο έντεκα είναι ελεύθερο, Χάρι», είπε ο Φαντζ. «Θα βολεψτείς μια χαρά. Ένα πράγμα μόνο θα σου ζητήσω και είμαι σίγουρος ότι θα το καταλάβεις: δε θέλω να περιφέρεσαι στο Λονδίνο των Μαγκλ, εντάξει; Περιορίσου στη Διαγώνιο Αλέα. Και να γυρίζεις πίσω πριν σκοτεινιάσει, εντάξει; Είμαι σίγουρος ότι θα καταλάβεις. Θα σε προσέχει κι ο Τομ, όπως του ζήτησα».

«Εντάξει», είπε αργόσυρτα ο Χάρι, «αλλά γιατί...»

«Γιατί απλούστατα δε θέλουμε να σε ξαναχάσουμε», του απάντησε ο Φαντζ γελώντας δυνατά. «Α, όχι, όχι. Θέλουμε να ξέρουμε πού βρίσκεσαι... Εννοώ...»

Δεν ολοκλήρωσε αυτό που ήθελε να πει, παρά ξερόβηξε δυνατά και πήρε από την πολυθρόνα το ψιλόριγο σακάκι του.

«Πρέπει να πηγαίνω. Με περιμένουν ένα σωρό δουλειές. Ξέρεις τώρα...»

«Δεν πιάσατε ακόμη τον Μπλακ;» τον ρώτησε ο Χάρι.

Τα δάχτυλα του Φαντζ κοκάλωσαν πάνω στα ασημένια κουμπιά του σακακιού του.

«Ορίστε; Α, το άκουσες... Όχι, όχι ακόμη, αλλά είναι θέμα χρόνου. Τίποτα δεν ξεφεύγει από τους φρουρούς του Αζκαμπάν... Και δεν τους έχω ξαναδεί τόσο θυμωμένους». Ο Φαντζ αναρίγησε. «Σε χαιρετώ λοιπόν».

Άπλωσε το χέρι του προς τη μεριά του Χάρι. Καθώς ο Χάρι του το 'σφιγγε, του ήρθε μια ιδέα.

«Ε... κύριε υπουργέ; Μπορώ να σας ζητήσω μια χάρη;»

«Ευχαρίστως», είπε ο Φαντζ.

«Οι τριτοετείς του “Χόγκουαρτς” έχουν την άδεια να επισκέπτονται το Χόγκσμιντ, αλλά η θεία κι ο θεός μου δεν υπέγραψαν το ειδικό έντυπο. Γίνεται να υπογράψετε εσείς;»

«Α, όχι, όχι. Λυπάμαι πολύ, Χάρι, αλλά αφού δεν είμαι ούτε γονιός ούτε κηδεμόνας σου...»

«Μα είστε ο υπουργός Μαγείας», αντέτεινε ζωηρά ο Χάρι. «Αν μου δώσετε εσείς άδεια...»

«Όχι, λυπάμαι, Χάρι, αλλά ο νόμος είναι νόμος», είπε κοφτά ο Φαντζ. «Ίσως μπορέσεις να επισκεφτείς το Χόγκσμιντ του χρόνου. Θα έλεγα μάλιστα πως είναι καλύτερα να μην το... ε... λοιπόν, ώρα να πηγαίνω. Σου εύχομαι καλή διαμονή».

Και με ένα τελευταίο χαμόγελο, έσφιξε το χέρι του Χάρι και βγήκε από το δωμάτιο. Ο Τομ έκανε ένα βήμα μπροστά και χαμογέλασε στον Χάρι.

«Ακολουθήστε με, κύριε Πότερ», είπε. «Έχω μεταφέρει ήδη τα πράγματά σας...»

Ο Χάρι ακολούθησε τον Τομ σε μια ωραία ξύλινη σκάλα. Έφτασαν μπροστά από μια πόρτα. Πάνω της είχε τον αριθμό 11 με μπρούτζινα ψηφία. Ο Τομ την ξεκλείδωσε κι άνοιξε.

Μέσα υπήρχε ένα άνετο κρεβάτι, μερικά καλογουλισμένα δρύινα έπιπλα, μια φωτιά που τριζοβολούσε χαρούμενα στο τζάκι και σκαρφαλωμένη πάνω στην ντουλάπα...

«Χέντβιχ!» κοντανάσανε ο Χάρι.

Η κουκουβάγια κροτάλισε χαρούμενα το ράμφος της, άνοιξε τις φτερούγες και προσγειώθηκε στο χέρι του Χάρι.

«Πανέξυπνη κουκουβάγια», χαχάνισε ο Τομ. «Ήρθε πέντε λεπτά ύστερα από σας. Αν χρειαστείτε τίποτα, κύριε Πότερ, δεν έχετε παρά να μου το πείτε».

Έκανε άλλη μια υπόκλιση κι έφυγε.

Ο Χάρι κάθισε στο κρεβάτι κάμποση ώρα, χαϊδεύοντας αφηρημένα τη Χέντβιχ. Από το παράθυρό του έβλεπε τον ουρανό, όπου το βαθύ βελούδινο μπλε της νύκτας έδινε γοργά τη θέση του στο γκρίζο της αυγής, κι εκείνο, με πιο αργούς ρυθμούς, σε ένα τριανταφυλλί με χρυσές πινελιές. Ο Χάρι δεν μπορούσε να πιστέψει ότι πριν από λίγες μόλις ώρες είχε φύγει από το σπίτι της οδού Πριβέτ, ότι δεν είχε αποβληθεί από το «Χόγκουαρτς» και ότι θα περνούσε δύο εβδομάδες απαλλαγμένος από το βραχνά των Ντάρσλι.

«Τι παράξενη νύχτα, Χέντβιχ», είπε με ένα χασμουρητό.

Ρίχτηκε στα μαξιλάρια χωρίς να βγάλει τα γυαλιά του κι αποκοιμήθηκε αμέσως.

Το «Ραγισμένο Τσουκάλι»

Πέρασαν κάμποσες μέρες μέχρι ο Χάρι να εξοικειωθεί με αυτή την παράξενη, πρωτόγνωρη ελευθερία. Πρώτη φορά στη ζωή του μπορούσε να ξυπνήσει ό,τι ώρα ήθελε ή να φάει ό,τι του έκανε κέφι. Μπορούσε επίσης να πηγαίνει όπου ήθελε, αρκεί να παρέμενε στη Διαγώνιο Αλέα. Αλλά καθώς ο μακρύς πλακόστρωτος δρόμος ήταν γεμάτος από τα συναρπαστικότερα μαγαζιά μαγείας του κόσμου, ο Χάρι δεν είχε κανένα λόγο να μην κρατήσει την υπόσχεση που είχε δώσει στον Φαντζ και να βγει στον κόσμο των Μαγκλ.

Ο Χάρι έτρωγε κάθε πρωί το πρόγευμά του στο «Ραγισμένο Τσουκάλι», γιατί του άρεσε να χαζεύει τους υπόλοιπους πελάτες: τις παράξενες, μικρές μάγισσες από την επαρχία που έρχονταν για να κάνουν τα ψώνια τους στη Διαγώνιο Αλέα· τους σεβασμίους μάγους που συζητούσαν για το τελευταίο άρθρο του περιοδικού *Η μεταμόρφωση σήμερα*· τους θαυματοποιούς με την άγρια όψη· τους άξεστους νάνους και, καμιά φορά, κάποιες γυναικείες μορφές που έμοιαζαν πολύ με μέγαιρες και οι οποίες παράγγελναν ωμό συκώτι με το πρόσωπό τους κρυμμένο πίσω από το κυκλικό γείσο του καπέλου τους.

Μετά το πρωινό, ο Χάρι συνήθως πήγαινε στην πίσω αυλή, έβγαζε το μαγικό ραβδί του, χτυπούσε το τρίτο τούβλο αριστερά πάνω από το σκουπιδοτενεκέ κι άνοιγε το πέρασμα στον τοίχο που οδηγούσε στη Διαγώνιο Αλέα.

Περνούσε τις πολύτιμες, ηλιόλουστες μέρες εξερευνώντας τα μαγαζιά και τρώγοντας κάτω από τις πολύχρωμες ομπρέλες των υπαίθριων καφενείων, όπου οι άλλοι πελάτες είτε έδειχναν ο ένας στον άλλο τα ψώνια τους («Είναι σεληνοσκοπιο, φίλε μου! Τέρμα το ψάξιμο στους σεληνιακούς χάρτες, κατάλαβες;») είτε κουβέντιαζαν την απόδραση του Σείριου Μπλακ («Εγώ προσωπικά δε θα αφήνω τα παιδιά μου να κυκλοφορούν μόνα τους μέχρι να τον ξανακλείσουν στο Αζκαμπάν»). Ο Χάρι δεν ήταν πια υποχρεωμένος να γράφει τις εργασίες του κάτω από τις κουβέρτες, στο φως του κλεφτοφάναραν. Τώρα καθόταν στη λιακάδα έξω από το ζαχαροπλαστείο «Παγωτά Φλόριαν Φόρτεσκιου» κι έγραφε όλες τις εργασίες του. Καμιά φορά τον βοηθούσε κι ο ίδιος ο Φλόριαν Φόρτεσκιου, ο οποίος, εκτός από τις τεράστιες γνώσεις του για το κάψιμο των μάγων κατά το Μεσαίωνα, κερνούσε κάθε μισή ώρα τον Χάρι παγωτά με γεύσεις φρούτων.

Όταν ο Χάρι ξαναγέμισε το πουγκί του με χρυσές γαλέρες, ασημένια δρεπάνια και χάλκινα μαστίγια από τη θυρίδα του στην Τράπεζα «Γκρίνγκοτς», χρειάστηκε όλη την αυτοπειθαρχία του για να μην τα ξοδέψει μεμιάς. Για να μπορέσει να συγκρατηθεί και να μην αγοράσει ένα ωραίο σετ μαγικών βόλων από ατόφιο χρυσάφι (πρόκειται για ένα μαγικό παιχνίδι, το οποίο μοιάζει πολύ με τις γκαζές, μόνο που οι βόλοι εκτοξεύουν ένα δύσοσμο υγρό στο πρόσωπο του άλλου παίκτη όταν χάσει έναν πόντο), αναγκάστηκε να υπενθυμίσει στον εαυτό του πως είχε μπροστά του άλλα πέντε χρόνια σπουδών στο «Χόγκουαρτς». Θύμιζε επίσης στον εαυτό του πως δε θα ήθελε να βρεθεί στη δύσκολη θέση να ζητήσει χρήματα από τους Ντάρσλι για να αγοράσει τα βιβλία των σπουδών του. Το φαντάζεστε να ζητάει χρήματα από τους Ντάρσλι για να αγοράσει βιβλία που γράφουν για ξόρκια; Δεν ήταν, όμως, μόνο μία φορά που μπήκε στον πειρασμό να αγοράσει κάτι. Ήταν κι άλλες, όπως τότε που είδε μέσα σε μια βιτρίνα ένα υπέροχο κινούμενο μοντέλο του γαλαξία τοποθετημένο πάνω σε

γυάλινη σφαίρα. Αν το αποκτούσε, δε θα χρειαζόταν πια να διαβάσει το μάθημα της αστρονομίας. Το αποκορύφωμα ήταν όταν κάποια στιγμή, περίπου μια εβδομάδα μετά την άφιξή του στο «Ραγισμένο Τσουκάλι», πέρασε μπροστά από ένα μαγαζί με την επιγραφή «Ποιοτικός εξοπλισμός για το κούνιτις».

Κόσμος ήταν μαζεμένος μπροστά από τη βιτρίνα του μαγαζιού και κοίταζε κάτι. Του Χάρι του κίνησε την περιέργεια. Άνοιξε δρόμο ανάμεσα στους ενθουσιασμένους μάγους και μάγισσες κι έφτασε μπροστά στη βιτρίνα. Και τότε τα μάτια του αντίκρισαν το ωραιότερο σκουπόξυλο που είχε δει ποτέ του, τοποθετημένο πάνω σε ένα ωραίο βάθρο και φωτισμένο κατάλληλα.

«Μόλις κυκλοφόρησε... Είναι το πρωτότυπο...» έλεγε ένας μάγος με τετράγωνο σαγόνι σε έναν άλλο μάγο.

«Είναι το ταχύτερο σκουπόξυλο του κόσμου, έτσι, μπαμπά;» ρώτησε τον μπαμπά του ένα αγόρι μικρότερο από τον Χάρι, ενώ ταυτόχρονα κρεμόταν από το μπράτσο του, για να βλέπει καλύτερα.

«Η Εθνική Ιρλανδίας παράγγειλε επτά τέτοια σκουπόξυλα!» είπε στον κόσμο ο καταστηματάρχης. «Κι η ομάδα αυτή είναι το φαβορί για το παγκόσμιο πρωτάθλημα!»

Μια εύσωμη μάγισσα μπροστά στον Χάρι μετακινήθηκε κι έτσι ο Χάρι μπόρεσε να διαβάσει την πινακίδα δίπλα στο σκουπόξυλο:

Η ΑΣΤΡΑΠΗ

Το αγωνιστικό αυτό σκουπόξυλο, που είναι η τελευταία λέξη της τεχνολογίας, διαθέτει τέλεια, αεροδυναμική λαβή με ανεξίτηλο βερνίκι και χειρόγραφο αριθμό κυκλοφορίας. Τα κλαδάκια σημύδας της ουράς του έχουν επιλεγεί ένα προς ένα και έχουν συναρμολογηθεί σ' ένα τέλειο αεροδυναμικό σχήμα, εξασφαλίζοντας στην Αστραπή αξεπέραστη ισορροπία και μοναδική ακρίβεια. Η Αστραπή έχει επιπάχυνση 0-250

χιλιόμετρα σε δέκα δευτερόλεπτα και έχει ενσωματωμένο στο σύστημα πέδησης ένα άλυτο ζόρκι. Για την τιμή της θα ενημερωθείτε στα εξουσιοδοτημένα καταστήματα.

Για την τιμή της θα ενημερωθείτε στα εξουσιοδοτημένα καταστήματα... Ο Χάρι δεν ήθελε να σκέφτεται πόσο χρυσάφι θα κόστιζε η Αστραπή. Πρώτη φορά λαχταρούσε κάτι στη ζωή του τόσο πολύ. Βέβαια, δεν είχε χάσει ποτέ αγώνα με το Σύννεφο 2000. Άρα για ποιο λόγο να ξοδέψει όλα τα χρήματά του τη στιγμή που είχε ήδη ένα εξαιρετικό σκουπόξυλο; Ο Χάρι δε ρώτησε την τιμή, αλλά σχεδόν κάθε μέρα περνούσε από το μαγαζί για να καζέψει την Αστραπή.

Ωστόσο, υπήρχαν και κάποια άλλα πράγματα τα οποία έπρεπε να αγοράσει. Έτσι, πέρασε από το «Φαρμακείο» για να ανανεώσει τα υλικά που του χρειάζονταν για τα μαγικά φίλτρα. Ακόμη, επισκέφθηκε το κατάστημα της κυρίας Μάλκιν «Μανδύες και μπέρτες για όλες τις περιστάσεις», μιας και οι παλιοί σχολικοί μανδύες του του έπεφταν κοντοί στα χέρια και στα πόδια. Και, το κυριότερο, έπρεπε να αγοράσει τα καινούργια σχολικά βιβλία, στα οποία συμπεριλαμβάνονταν δύο νέα μαθήματα: η φροντίδα των μαγικών πλασμάτων και η μαντική.

Όταν στάθηκε μπροστά στη βιτρίνα του βιβλιοπωλείου, τον περίμενε μια έκπληξη. Αντί για τη συνηθισμένη έκθεση βιβλίων σε μέγεθος πλάκας πεζοδρομίου και με χρυσούς ανάγλυφους τίτλους, πίσω από τη βιτρίνα υπήρχε ένα μεγάλο σιδερένιο κλουβί και μέσα του εκατό πάνω-κάτω αντίτυπα του *Τερατώδους βιβλίου των τεράτων*. Σκιισμένες σελίδες πετούσαν δεξιά κι αριστερά, καθώς τα βιβλία πάλευαν μεταξύ τους σαν λυσσασμένα με δαγκωνιές και σπρωξιές.

Ο Χάρι έβγαλε τον κατάλογο των βιβλίων από την τσέπη του και τον συμβουλευτήκε για πρώτη φορά. Το *Τερατώδες βιβλίο των τεράτων* ήταν για το μάθημα της φροντίδας των μαγικών πλασμάτων. Τώρα καταλάβαινε ο Χάρι γιατί ο Χάγκριντ

του είχε γράψει ότι θα του φανεί χρήσιμο. Ανακουφίστηκε, γιατί είχε θεωρήσει ότι ο Χάγκριντ είχε αποκτήσει κάποιο καινούργιο, τρομακτικό ζώο, ενώ δεν του το επέτρεπε το «Χόγκουαρτς», κι ήθελε να του αναθέσει τη φροντίδα του.

Μόλις μπήκε στο «Φλόρις και Μπλοτς», το βιβλιοπωλείο της Διαγωνίου Αλέας, τον πλησίασε αμέσως ο διευθυντής.

«Από το “Χόγκουαρτς” ;» τον ρώτησε κοφτά. «Για τα καινούργια σου βιβλία;»

«Ναι», είπε ο Χάρι. «Θέλω...»

«Κάνε στην άκρη», είπε εκνευρισμένος ο διευθυντής και έσπρωξε τον Χάρι.

Φόρεσε ένα ζευγάρι χοντρά γάντια, πήρε ένα μακρύ μπαστούνι γεμάτο ρόζους και πλησίασε την πόρτα του κλουβιού με τα τερατώδη βιβλία.

«Μισό λεπτό», τον σταμάτησε ο Χάρι, «αυτό το έχω».

«Αλήθεια;» Στο πρόσωπο του διευθυντή σχηματίστηκε μια έκφραση απέραντης ανακούφισης. «Δόξα τω Θεώ. Μόνο σήμερα το πρωί με δάγκωσαν πέντε φορές...»

Ξάφνου ακούστηκε δυνατός σαματάς: δύο τερατώδη βιβλία είχαν αρπάξει ένα τρίτο και το ξέσκιζαν.

«Σταματήστε! Σταματήστε!» έβαλε τις φωνές ο διευθυντής, χώνοντας το μπαστούνι ανάμεσα στα κάγκελα του κλουβιού για να χωρίσει τα βιβλία. «Δε σας ξαναβάσω στο μαγαζί μου! Το κάνατε τρελοκομείο! Νόμιζα ότι όταν έφερα εκατό αντίτυπα του *Αόρατου βιβλίου για να γίνετε αόρατος*, τα οποία κόσπισαν μια περιουσία και τα οποία τελικά δεν τα είδαμε ποτέ, ήταν το αποκορύφωμα. Αμ δε! Εσείς είστε τρισεχειρότερα. Σε τι άλλο μπορώ να σε εξυπηρετήσω, νεαρέ μου;»

Ο Χάρι κοίταξε τον κατάλογο.

«Θα 'θελα το *Αποκαλύπτοντας το μέλλον*, της Κασσάνδρας Βαμπλάτσκι».

«Α, αρχίζεις μαθήματα μαντικής, ε;» είπε ο διευθυντής.

Έβγαλε τα γάντια του κι οδήγησε τον Χάρι στο βάθος του καταστήματος, όπου υπήρχε μια γωνιά με βιβλία αφιερωμένη

στην πρόβλεψη της μοίρας. Σε ένα μικρό τραπέζι ήταν στοιβαγμένα βιβλία όπως τα *Προβλέψτε το απρόβλεπτο: Προστατευτείτε από αιφνιδιασμούς και Σπασμένες κρυστάλλινες σφαίρες: Όταν σας κατατρέχει η κακοτυχία*.

«Εδώ είμαστε», είπε ο διευθυντής, ο οποίος είχε ανέβει σε μια φορητή σκάλα για να κατεβάσει ένα χοντρό μαύρο δερματόδετο τόμο. «*Αποκαλύπτοντας το μέλλον. Εξαιρετικός οδηγός των βασικών μεθόδων της μαντικής τέχνης: χειρομαντεία, κρυστάλλινες σφαίρες, σπλάχνα πτηνών...*»

Αλλά ο Χάρι δεν τον άκουγε. Το βλέμμα του είχε πέσει σε ένα άλλο βιβλίο, από εκείνα που ήταν αραδιασμένα πάνω στο τραπέζακι: *Οιωνοί θανάτου. Τι κάνετε όταν ξέρετε πως έρχεται το χειρότερο*.

«Στη θέση σου δε θα το διάβαζα αυτό», είπε εύθυμα ένας υπάλληλος όταν είδε τι κοίταζε ο Χάρι. «Θα αρχίσεις να βλέπεις παντού οιωνούς θανάτου. Δε θέλει πολύ ο άνθρωπος για να αρχίσει να φοβάται ακόμη και τη σκιά του».

Αλλά ο Χάρι δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από το εξώφυλλο του βιβλίου. Έδειχνε ένα μαύρο σκύλο μεγάλο σαν αρκούδα, με λαμπερά μάτια. Παραδόξως, του φαινόταν γνωστός...

Ο υπάλληλος έβαλε στα χέρια του Χάρι το *Αποκαλύπτοντας το μέλλον*.

«Τίποτα άλλο;» τον ρώτησε.

«Ναι», είπε ο Χάρι, τραβώντας το βλέμμα του από το εξώφυλλο με το σκύλο για να συμβουλευτεί τον κατάλογό του. «Ε... θέλω το *Οδηγός μεταμορφώσεων για προχωρημένους* και το *Εγχειρίδιο βασικής μαγείας, Τάξη Γ΄*».

Δέκα λεπτά αργότερα ο Χάρι έβγαινε από το «Φλόρις και Μπλοτς» κρατώντας παραμάσχαλα τα καινούργια του βιβλία. Κίνησε για το «Ραγισμένο Τσουκάλι» χωρίς να βλέπει πού πηγαίνει, με αποτέλεσμα να σκοντάφτει πάνω στους άλλους διαβάτες.

Ανέβηκε στο επάνω πάτωμα, μπήκε στο δωμάτιό του και

άφησε τα βιβλία στο κρεβάτι. Κάποιος είχε συγυρίσει. Τα παράθυρα ήταν ανοιχτά και το φως του ήλιου έμπαινε μέσα. Ο Χάρι άκουγε τα λεωφορεία να περνούν από τον αθέατο δρόμο των Μαγκλ πίσω του, καθώς και το θόρυβο από το αθέατο πλήθος, κάτω, στη Διαγώνιο Αλέα. Κοιπάχτηκε στον καθρέφτη που ήταν πάνω από το νιπτήρα.

«Δεν πιστεύω στους αιώνους θανάτου», είπε προκλητικά στο είδωλό του. «Πανικοβλήθηκα όταν είδα εκείνο το πράγμα στην Ημισέληνο της Μανόλιας. Σίγουρα θα 'ταν κανένας αδέσποτος σκύλος...»

Σήκωσε μηχανικά το χέρι του και προσπάθησε να πατικώσει τα μαλλιά του.

«Δίνεις μια χαμένη μάχη, αγαπητέ μου», του είπε ο καθρέφτης με ένρινη φωνή.

Καθώς οι μέρες κυλούσαν, ο Χάρι άρχισε να ψάχνει για τον Ρον και την Ερμιόνη. Τώρα που πλησίαζε η έναρξη του σχολικού έτους, πολλοί μαθητές του «Χόγκουαρτς» έρχονταν στη Διαγώνιο Αλέα για να προμηθευτούν τα βιβλία τους κι ό,τι άλλο χρειάζονταν. Ο Χάρι συνάντησε τον Σίμους Μίλιγκαν και τον Ντιν Τόμας στο κατάστημα που είχε στη βιτρίνα του την Αστραπή· τη χάζευαν κι αυτοί. Ήταν τα παιδιά με τα οποία έμενε στον ίδιο κοιτώνα του «Χόγκουαρτς», στο Γκρίφιντορ. Έξω από το «Φλόρις και Μπλοτς» συνάντησε τον πραγματικό Νέβιλ Λονγκμπότομ, ένα στρογγυλοπρόσωπο και ξεχασιάρικο αγόρι. Ο Χάρι δε σταμάτησε για να κουβεντιάσουν. Ο Νέβιλ είχε ξεχάσει τον κατάλογο με τα βιβλία κι εκείνη τη στιγμή έτρωγε μια φοβερή κατσάδα από τη γιαγιά του. Ο Χάρι ήλπιζε να μη μαθευτεί ποτέ ότι προσποιήθηκε πως ήταν ο Νέβιλ όταν προσπαθούσε να ξεφύγει από το Υπουργείο Μαγείας.

Όταν ο Χάρι ξύπνησε την επόμενη μέρα, που ήταν η τελευταία των διακοπών του, σκέφτηκε ότι την επομένη θα συναντούσε επιτέλους τον Ρον και την Ερμιόνη στο Χόγκουαρτς

Εξπρές. Σηκώθηκε, ντύθηκε και πήγε να δει για τελευταία φορά την Ασπραπή. Και εκεί που προσπαθούσε να αποφασίσει πού θα έτρωγε για μεσημέρι, άκουσε να φωνάζουν το όνομά του και γύρισε.

«Χάρι! Χάρι!»

Να τοι κι οι δυο, καθισμένοι έξω από τα «Παγωτά Φλόριαν Φόρτεσκιου». Ο Ρον ήταν γεμάτος φακίδες κι η Ερμιόνη ηλιοκαμένη. Του κουνούσαν κι οι δυο το χέρι.

«Επιτέλους!» είπε ο Ρον χαμογελώντας στον Χάρι, που κάθισε μαζί τους. «Πήγαμε στο “Ραγισμένο Τσουκάλι”, αλλά μας είπαν πως μόλις είχες φύγει. Ύστερα περάσαμε από το “Φλόρις και Μπλοτς”, κι από της μαντάμ Μάλκιν, και...»

«Αγόρασα τα βιβλία μου την περασμένη εβδομάδα», εξήγησε ο Χάρι. «Αλλά εσείς πώς ξέρατε ότι μένω στο “Ραγισμένο Τσουκάλι”;»

«Απ’ τον μπαμπά», είπε απλά ο Ρον.

Ο κύριος Ουέσλι, ο οποίος εργαζόταν στο Υπουργείο Μαγείας, σίγουρα είχε πληροφορηθεί όλα τα σχετικά με το πάθημα της θείας Μαρτζ.

«Αλήθεια φούσκωσες σαν μπαλόνη τη θεία σου, Χάρι;» τον ρώτησε αυστηρά η Ερμιόνη.

«Κατά λάθος», απάντησε ο Χάρι κι ο Ρον έσκασε στα γέλια. «Απλώς... απλώς έχασα τον αυτοέλεγχό μου.»

«Δεν είναι ασείο, Ρον», τον αποπήρε η Ερμιόνη. «Ειλικρινά απορώ πώς δεν αποβλήθηκε ο Χάρι.»

«Εγώ να δεις», ομολόγησε ο Χάρι. «Μάλιστα φοβόμουν ότι όχι μόνο θα αποβληθώ, αλλά και ότι θα συλληφθώ». Κοίταξε τον Ρον. «Μήπως ο μπαμπάς σου ξέρει κατά τύχη γιατί μου τη χάρισε ο Φαντζ;»

«Προφανώς γιατί είσαι εσύ», ανασήκωσε τους ώμους του ο Ρον, ενώ γελούσε ακόμη. «Ο διάσημος Χάρι Πότερ και τα λοιπά και τα λοιπά. Μου τη δίνει όταν σκέφτομαι τι θα έκανε σ’ εμένα το υπουργείο αν φούσκωνα τη θεία μου, αφού βέβαια με ξέθαβαν πρώτα, γιατί η μαμά μου θα με είχε σκοτώ-

σει. Τέλος πάντων, το βράδυ μπορείς να ρωτήσεις μόνος σου τον μπαμπά. Απόψε θα μείνουμε κι εμείς στο “Ραγισμένο Τσουκάλι”! Κι αύριο θα πάμε όλοι μαζί στο σταθμό Κινγκς Κρος! Κι η Ερμιόνη μαζί!»

Η Ερμιόνη έγνεψε με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Η μαμά κι ο μπαμπάς έφυγαν το πρωί, αφού ψωνίσαμε τα σχολικά είδη».

«Υπέροχα!» είπε πανευτυχής ο Χάρι. «Όστε έχετε ψωνίσει τα βιβλία κι όλα τα απαραίτητα;»

«Κοίτα δω», είπε ο Ρον κι έβγαλε ένα μακρόστενο κουτί από μια σακούλα. Το άνοιξε. «Ολοκαίνουργιο ραβδί. Μήκος τριάντα πέντε εκατοστά, ξύλο ιτιάς, με ενσωματωμένη μια τρίχα από ουρά μονόκερου. Ναι, αγοράσαμε όλα τα βιβλία μας». Του έδειξε μια μεγάλη σακούλα κάτω από την καρέκλα του. «Πώς σου φάνηκαν τα τερατώδη βιβλία; Ο υπάλληλος κόντεψε να βάλει τα κλάματα όταν του είπαμε πως θέλουμε δύο».

«Τι είναι όλα αυτά, Ερμιόνη;» τη ρώτησε ο Χάρι και της έδειξε ότι μία, αλλά τρεις παραγεμισμένες σακούλες που ήταν ακουμπισμένες σε μια καρέκλα δίπλα της.

«Εγώ δήλωσα φέτος περισσότερα προαιρετικά μαθήματα από σας», είπε η Ερμιόνη. «Είναι τα βιβλία αριθμολογίας, φροντίδας των μαγικών πλασμάτων, μαντικής, μελέτης αρχαίων ρούνων, μαγκλολογίας...»

«Τι τη θέλεις τη μαγκλολογία;» τη ρώτησε ο Ρον, κοιτάζοντας με νόημα τον Χάρι. «Εσύ είσαι μαγκλογεννημένη! Η μαμά κι ο μπαμπάς σου είναι Μαγκλ! Ξέρεις ήδη τα πάντα για τους Μαγκλ!»

«Ναι, αλλά θα είναι συναρπαστικό να τους μελετήσω από τη σκοπιά των μάγων», είπε ζωηρά η Ερμιόνη.

«Φέτος, από το πολύ διάβασμα, δε θα προλαβαίνεις ούτε να φας ούτε να κοιμηθείς, Ερμιόνη», είπε ο Χάρι, ενώ ο Ρον হাসογελοούσε.

Η Ερμιόνη τους αγνόησε.

«Μου έχουν μείνει δέκα γαλέρες», είπε κοιτάζοντας το πορ-

τοφόλι της. «Το Σεπτέμβριο έχω τα γενέθλιά μου κι οι γονείς μου μου έδωσαν χρήματα για να αγοράσω από τώρα το δώρο μου».

«Τι θα έλεγες για ένα ωραίο βιβλίο;» είπε με αθώο ύφος ο Ρον.

«Μπα, δε νομίζω», απάντησε ψύχραιμα η Ερμιόνη. «Αυτό που θέλω είναι μια κουκουβάγια. Ο Χάρι έχει τη Χέντβικ κι εσύ τον Έρολ...»

«Δεν είναι δικός μου ο Έρολ», είπε ο Ρον. «Είναι η οικογενειακή μας κουκουβάγια. Το μόνο που έχω εγώ είναι ο Σκάμπερς». Έβγαλε τον αγαπημένο αρουραίο του από την τσέπη του. «Και πρέπει να τον εξετάσει κάποιος», πρόσθεσε, απιθώνοντας τον Σκάμπερς στο τραπέζι μπροστά του. «Δεν τον σήκωσε το κλίμα της Αιγύπτου».

Πράγματι, ο Σκάμπερς είχε αδυνατίσει και τα μουστάκια του κρέμονταν σαν μαραμένα.

«Εδώ δίπλα υπάρχει ένα κατάστημα με μαγικά», είπε ο Χάρι, ο οποίος γνώριζε πια τη Διαγώνιο Αλέα σαν την παλάμη του χεριού του. «Θα ρωτήσουμε αν έχουν κάνα δυναμωτικό για τον Σκάμπερς κι η Ερμιόνη θα αγοράσει την κουκουβάγια της».

Πλήρωσαν λοιπόν τα παγωτά τους και πέρασαν απέναντι, στο «Μαγικό θηριοτροφείο».

Μέσα στο «Μαγικό θηριοτροφείο» ήταν πολύ στενόχωρα. Δεν υπήρχε ούτε σπιθαμή των τοίχων που να μην έχει πάνω της κρεμασμένο κάποιο κλουβί. Επίσης μύριζε έντονα. Άσε τους θορύβους από τους ενοίκους των κλουβιών: άλλοι έκρωζαν, άλλοι κόαζαν, άλλοι πιτίβιζαν κι άλλοι σφύριζαν. Μια μάγισσα πίσω από τον πάγκο του καταστήματος έδινε συμβουλές σε ένα μάγο πώς να φροντίσει μια σαλαμάνδρα με δικαλωτή ουρά. Έτσι, ο Χάρι, ο Ρον κι η Ερμιόνη περίμεναν χαζεύοντας τα κλουβιά.

Ένα ζευγάρι τεράστιοι πορφυροί βάτραχοι καταβρόχθιζαν ψόφιες μύγες πλαταγίζοντας τις γλώσσες τους. Μια γιγάντια

κελώνα που το καβούκι της ήταν στολισμένο με ένθετα πετράδια στραφτοκοπούσε κοντά στη βιρίνα. Πορτοκαλί δηλητηριώδη φίδια αργοσέρνονταν στη γυάλινη προθήκη τους. Ένα χοντρό άσπρο κουνέλι μεταμορφωνόταν σε ψηλό μεταξωτό καπέλο και το αντίστροφο με ένα δυνατό πουφ! Υπήρχαν επίσης γάτες κάθε χρώματος, ένα κλουβί με φλύαρα κοράκια, ένα καλάθι με κάτι παράξενες μαλλιαρές μπάλες που βόμβιζαν δυνατά και, πάνω στον πάγκο, μια τεράστια κλούβα με γυαλιστερούς μαύρους αρουραίους, οι οποίοι έπαιζαν μεταξύ τους ένα παιχνίδι σαν τσουλήθρα γλιστρώντας πάνω στις μακριές, άτριχες ουρές τους.

Όταν έφυγε ο μάγος με τη σαλαμάνδρα, ο Ρον πλησίασε τον πάγκο.

«Ο αρουραίός μου», είπε στη μάγισσα. «Από τότε που γυρίσαμε από την Αίγυπτο, έχει χάσει το χρώμα του».

«Βάλ' τον πάνω στον πάγκο», είπε η μάγισσα κι έβγαλε ένα ζευγάρι χοντρά μαύρα γυαλιά από την τσέπη της.

Ο Ρον έβγαλε τον Σκάμπερς από την εσωτερική του τσέπη και τον ακούμπησε δίπλα στο κλουβί με τους άλλους αρουραίους. Αμέσως εκείνοι σταμάτησαν τις τσουλήθρες και στριμώχτηκαν μπροστά στο συρματοπλέγμα για να δουν καλύτερα.

Ο Σκάμπερς ήταν από δεύτερο χέρι (παλιά ανήκε στον αδελφό του, τον Πέρσι) και ελαφρώς στραπατσαρισμένος, όπως όλα τα πράγματα του Ρον. Σε σύγκριση με τους γυαλιστερούς αρουραίους στο κλουβί, είχε τα χάλια του.

«Χμμ», έκανε η μάγισσα, παίρνοντας στα χέρια της τον Σκάμπερς. «Πόσων χρόνων είναι;»

«Δεν ξέρω», είπε ο Ρον. «Τα έχει τα χρονάκια του. Παλιά ήταν του αδελφού μου».

«Τι ικανότητες έχει;» ρώτησε η μάγισσα, εξετάζοντας προσεκτικά τον Σκάμπερς.

«Ε...» έκανε ο Ρον.

Η αλήθεια ήταν πως ο Σκάμπερς δεν είχε εκδηλώσει ποτέ

μαγικές ικανότητες. Το βλέμμα της μάγισσας στράφηκε από το κουτσουρεμένο αριστερό αφτί του Σκάμπερς στο μπροστινό του πόδι, όπου του έλειπε ένα δάχτυλο. Η μάγισσα πλατάγισε δυνατά τα χείλη της.

«Έχει τραβήξει πολλά το καημένο», είπε.

«Έτσι ήταν όταν μου τον έδωσε ο Πέρσι», δικαιολογήθηκε ο Ρον.

«Ένας κοινός αρουραίος του αγρού όπως αυτός δε ζει παραπάνω από τρία χρόνια», είπε η μάγισσα. «Αν θέλεις κάτι πιο ανθεκτικό, ρίξε μια ματιά σ' αυτούς...»

Του έδειξε τους μαύρους αρουραίους, οι οποίοι άρχισαν πάλι να κάνουν τσουλήθρα.

Ο Ρον μουρμούρισε: «Σιγά τους φιγουρατζήδες».

«Αν δε θέλεις να τον αλλάξεις, δοκίμασε αυτό το δυναμωτικό για αρουραίους», είπε η μάγισσα κι έβγαλε κάτω από τον πάγκο ένα κόκκινο μπουκαλάκι.

«Εντάξει», είπε ο Ρον. «Πόσο... Ωχ!»

Ο Ρον διπλώθηκε στα δύο, καθώς ένα τεράστιο πορτοκαλί πράγμα τινάχτηκε με ορμή από το ψηλότερο κλουβί, προσγειώθηκε στο κεφάλι του, ορθώθηκε κι επιτέθηκε στον Σκάμπερς.

«Όχι, Στραβοπόδαρε, όχι!» φώναξε η μάγισσα.

Ευτυχώς ο Σκάμπερς ξεγλίστρησε από τα χέρια της σαν πλάκα σαπουνί, προσγειώθηκε με τα τέσσερα στο πάτωμα και βγήκε σαν σφαίρα από την πόρτα.

«Σκάμπερς!» φώναξε ο Ρον, τρέχοντας ξοπίσω του.

Ο Χάρι τον ακολούθησε.

Έκαναν δέκα λεπτά να βρουν τον Σκάμπερς, ο οποίος είχε ζητήσει καταφύγιο κάτω από ένα καλάθι των αχρήστων, μπροστά από το κατάστημα «Ποιοτικός εξοπλισμός για το κουίνιτς». Ο Ρον έβαλε πάλι στην τσέπη του τον Σκάμπερς, ο οποίος έτρεμε σύγκορμος. Ύστερα ο Ρον σύλωσε το κορμί του κι έξυσε το κεφάλι του.

«Τι ήταν αυτό το πράμα;»

«Ή πολύ μεγάλη γάτα ή πολύ μικρή τίγρης», είπε ο Χάρι.
«Πού είναι η Ερμιόνη;»

Επέστρεψαν στο «Μαγικό θηριοτροφείο» διασχίζοντας τον πολυσύχναστο δρόμο. Καθώς πλησίαζαν, από το μαγαζί βγήκε η Ερμιόνη, αλλά χωρίς κουκουβάγια. Έσφιγγε στην αγκαλιά της μια τεράστια πορτοκαλί γάτα.

«Αγόρασες αυτό το τέρας;» τη ρώτησε ο Ρον, χάσκοντας από την έκπληξη.

«Δεν είναι κούκλος;» είπε η Ερμιόνη, λάμποντας από χαρά.

Σεβαστές όλες οι απόψεις, σκέφτηκε από μέσα του ο Χάρι. Η πορτοκαλί γούνα της γάτας ήταν πυκνή και φουντωτή, αλλά τα πόδια της ήταν κάπως στραβά κι η μουσούδα της ζωηρή και πλακουτσωτή, σαν να είχε κουτουλήσει με όλη της τη φόρα πάνω σε τοίχο. Ωστόσο, τώρα που δε φαινόταν πουθενά ο Σκάμπερς, η γάτα ρουθούνιζε ευχαριστημένη στην αγκαλιά της Ερμιόνης.

«Ερμιόνη, αυτό το πράμα παραλίγο να μ' αφήσει στον τόπο!» είπε ο Ρον.

«Δεν το ήθελε, έτσι, Στραβοπόδαρε;» είπε η Ερμιόνη.

«Και τι θα γίνει με τον Σκάμπερς;» είπε ο Ρον, δείχνοντας το εξόγκωμα στο τσεπάκι του στήθους του. «Χρειάζεται ηρεμία και ξεκούραση! Πώς θα ηρεμήσει κοντά σ' αυτό το τέρας;»

«Τώρα που το λες, ξέχασες να πάρεις το δυναμωτικό για αρουραίους», είπε η Ερμιόνη και του έβαλε στο χέρι το κόκκινο μπουκαλάκι. «Και σταμάτα να αγχώνεσαι! Ο Στραβοπόδαρος θα κοιμάται στον κοπώνα μου κι ο Σκάμπερς στο δικό σου. Ποιο το πρόβλημα; Η μάγισσα μου είπε πως ο καημένος ο Στραβοπόδαρος έμεινε κάτι αιώνες στο μαγαζί. Κανείς δεν ήθελε να τον αγοράσει.»

«Απορώ γιατί», την ειρωνεύτηκε ο Ρον καθώς ξεκινούσαν για το «Ραγισμένο Τσουκάλι».

Στο μπαρ βρήκαν τον κύριο Ουέσλι να διαβάζει τον *Ημερήσιο Προφήτη*.

«Χάρι!» αναφώνησε όταν τους είδε. «Τι κάνεις;»

«Πολύ καλά, ευχαριστώ», είπε ο Χάρι, καθώς τα τρία παιδιά κάθονταν στο τραπέζι του με όλα τους τα ψώνια.

Ο κύριος Ουέσλι άφησε την εφημερίδα στην άκρη κι ο Χάρι είδε τη γνωστή πια φωτογραφία του Σείριου Μπλακ να τον λοξοκοιτάζει.

«Ακόμη δεν τον έπιασαν;» ρώτησε.

«Όχι», είπε βλοσυρά ο κύριος Ουέσλι. «Μας έχουν αποσπάσει όλους από τις κανονικές μας θέσεις στο υπουργείο και προσπαθούμε να τον βρούμε, όμως χωρίς αποτέλεσμα μέχρι στιγμής».

«Θα πάρουμε κάνα βραβείο αν τον πιάσουμε;» ρώτησε ο Ρον. «Θα είναι ωραίο να κερδίσουμε λίγα χρήματα ακόμη».

«Μη λες βλακειές, Ρον», είπε ο κύριος Ουέσλι, ο οποίος, αν τον παρατηρούσες από κοντά, φαινόταν πολύ αγχωμένος. «Δε θα πιαστεί ο Μπλακ από ένα δεκατριάχρονο μάγο. Θα τον πιάσουν οι φύλακες του Αζκαμπάν. Θυμήσου τα λόγια μου».

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο μπαρ η κυρία Ουέσλι, φορτωμένη μ' ένα σωρό ψώνια. Την ακολουθούσαν οι δυο δίδυμοι γιοι της –ο Φρεντ κι ο Τζορτζ–, οι οποίοι θα πήγαιναν φέτος στο πέμπτο έτος του «Χόγκουαρτς», ο Πέρσι, ο καινούργιος αρχιεπιμελητής, κι η Τζίνι, το τελευταίο παιδί και μοναχοκόρη των Ουέσλι.

Η Τζίνι, η οποία είχε ιδιαίτερη αδυναμία στον Χάρι, φάνηκε να ταράζεται μόλις τον είδε, ίσως επειδή την περασμένη χρονιά στο «Χόγκουαρτς» της είχε σώσει τη ζωή. Έγινε κατακόκκινη και μουρμούρισε ένα «γεια» χωρίς να τον κοιτάξει. Ο Πέρσι, από την άλλη, άπλωσε με επισημότητα το χέρι, λες και δε γνωρίζονταν ως εκείνη τη στιγμή.

«Χάρι! Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω».

«Γεια σου, Πέρσι», είπε ο Χάρι, προσπαθώντας να μη γελάσει.

«Ελπίζω να είσαι καλά στην υγεία σου», συνέχισε με στόμφο ο Πέρσι καθώς του έσφιγγε το χέρι. Φερόταν λες και του είχαν συστήσει το δήμαρχο.

«Πολύ καλά, ευχαριστώ...»

«Χάρι!» είπε ο Φρεντ, παραμερίζοντας τον Πέρσι και κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. «Είμαι ευτυχής που σε βλέπω, αγαππτέ μου...»

«Πανευτυχής θα έλεγα», είπε ο Τζορτζ, σπρώχνοντας τον Φρεντ για να σφίξει το χέρι του Χάρι. «Πλήρης αγαλλίασης».

Ο Πέρσι τους αγριοκοίταξε.

«Αρκετά, παιδιά», είπε η κυρία Ουέσλι.

«Μαμά!» αναφώνησε ο Φρεντ σαν να την έβλεπε μόλις εκείνη τη στιγμή, ενώ ταυτόχρονα άρπαζε το χέρι της. «Είμαι ιδιαίτερα συγκινημένος που σε βλέπω...»

«Είπα αρκετά», επανέλαβε η κυρία Ουέσλι, αφήνοντας τις τσάντες με τα ψώνια σε μιαν άδεια καρέκλα. «Γεια σου, Χάρι. Έμαθες φαντάζομαι τα καταπληκτικά νέα μας...» Έδειξε την ολοκαίνουργια κονκάρδα στο στήθος του Πέρσι. «Ο δεύτερος αρχιεπιμελητής στην οικογένεια!» είπε, φουσκώνοντας από καμάρι.

«Επιτέλους», μουρμούρισε ο Φρεντ.

«Δεν αμφιβάλλω», είπε η κυρία Ουέσλι κατσουφιάζοντας ξαφνικά. «Απ' ό,τι ξέρω, εσάς τους δύο δε σας έκαναν επιμελητές».

«Και γιατί να γίνουμε επιμελητές;» είπε ο Τζορτζ με ένα ύφος λες κι η ιδέα του προκαλούσε αποστροφή. «Για να στερθούμε όλα τα διασκεδαστικά πράγματα στη ζωή;»

Η Τζίνι γέλασε.

«Ωραίο παράδειγμα δίνετε στην αδελφή σας!» νευρίασε η κυρία Ουέσλι.

«Η Τζίνι θα πάρει παράδειγμα από τα άλλα αδέρφια της, μπτέρα», είπε αγέρωχα ο Πέρσι. «Πάω πάνω ν' αλλάξω για το δείπνο...»

Όταν έφυγε, ο Τζορτζ αναστέναξε ανακουφισμένος.

«Προσπαθήσαμε να τον παγιδεύσουμε στην πυραμίδα», είπε στον Χάρι, «αλλά μας πήρε είδηση η μαμά».

Εκείνο το βράδυ το δείπνο κύλησε πολύ ωραία. Ο Τομ ένωσε τρία τραπέζια στην αίθουσα κι οι επτά Ουέσλι, ο Χάρι κι η Ερμιόνη απόλαυσαν πέντε νοστιμότητα πιάτα.

«Πώς θα πάμε αύριο στο Κινγκς Κρος, μπαμπά;» ρώτησε ο Φρεντ καθώς έτρωγαν μίαν απολαυστική τούρτα σοκολάτα.

«Το υπουργείο μάς παραχωρεί δύο αυτοκίνητα», είπε ο κύριος Ουέσλι.

Γύρισαν όλοι και τον κοίταξαν.

«Γιατί;» ρώτησε με περιέργεια ο Πέρσι.

«Χάρη σ' εσένα, Πέρσι», είπε σοβαρά σοβαρά ο Τζορτζ. «Και θα έχουν σημαϊάκια στο καπό με τα αρχικά ΑΕ...»

«... που θα πει Άσχετος κι Ελαφρόμυαλος», συμπλήρωσε ο Φρεντ.

Όλοι γέλασαν, εκτός από τον Πέρσι και την κυρία Ουέσλι.

«Γιατί μας παραχωρεί αυτοκίνητα το υπουργείο, πατέρα;» επανέλαβε με αξιοπρέπεια την ερώτηση ο Πέρσι.

«Επειδή δεν τον πιάσανε ακόμη», είπε ο κύριος Ουέσλι. «Μιας κι εργάζομαι στο υπουργείο, μου κάνουν αυτή την εξυπηρέτηση...»

Η φωνή του κυρίου Ουέσλι ήταν φυσιολογική, αλλά ο Χάρι πρόσεξε πως τα αφτιά του είχαν κοκκινίσει όπως του Ρον όταν βρισκόταν υπό πίεση.

«Ευτυχώς», είπε κοφτά η κυρία Ουέσλι. «Ξέρετε πόσα μπαγκάζια έχετε; Φαντάζεστε να εμφανιστείτε με όλα αυτά στο μετρό των Μαγκλ; Αλήθεια, έχετε μαζέψει όλοι τα πράγματά σας;»

«Ο Ρον δεν έβαλε ακόμη τα ψώνια του στο μπαούλο του», είπε ο Πέρσι μ' έναν τόνο απελπισίας στη φωνή του. «Τα έχει παρατήσει στο κρεβάτι μου».

«Πήγαινε μάζεψε τα πράγματά σου, Ρον, γιατί δε θα 'χουμε πολύ χρόνο το πρωί», είπε με αυστηρό ύφος η κυρία Ουέσλι.

Ο Ρον αγριοκοίταξε τον Πέρσι.

Μετά το δείπνο ένωσαν όλοι χορτασμένοι και με το παραπάνω και νυσταγμένοι. Ανέβηκαν ένας ένας στα δωμάτιά τους

για να ελέγξουν τα πράγματά τους για την επομένη. Ο Ρον κι ο Πέρσι είχαν το δωμάτιο δίπλα από του Χάρι. Μόλις ο Χάρι έκλεισε και κλείδωσε το μπαούλο του, άκουσε θυμωμένες φωνές από την άλλη πλευρά του τοίχου. Πήγε να δει τι συμβαίνει.

Η πόρτα του δωματίου 12 ήτανμισάνοικτη κι ο Πέρσι ωρυόταν.

«Ήταν εδώ, στο κομοδίνο. Το έβγαλα για να το γυαλίσω...»

«Δεν το άγγιξα, εντάξει;» αντέτεινε οργισμένος ο Ρον.

«Τι πάθατε;» είπε ο Χάρι.

«Χάθηκε η κονκάρδα μου, η κονκάρδα του αρχιεπιμελητητή», είπε ο Πέρσι, γυρνώντας προς το μέρος του Χάρι.

«Και το δυναμωτικό του Σκάμπερς», είπε ο Ρον, ενώ άδειαζε το μπαούλο του για να το ψάξει. «Μάλλον θα το ξέχασα στο μπαρ...»

«Δεν έχεις να πας πουθενά, αν δε βρεθεί η κονκάρδα μου!» φώναξε ο Πέρσι.

«Θα φέρω εγώ το δυναμωτικό του Σκάμπερς. Έχω μαζέψει τα πράγματά μου», είπε ο Χάρι στον Ρον και κατέβηκε στο ισόγειο.

Καθώς βάδιζε στο διάδρομο που οδηγούσε στο μπαρ, ο οποίος ήταν τώρα κατασκότεινος, ο Χάρι άκουσε κι άλλες θυμωμένες φωνές, αυτή τη φορά από την αίθουσα του μπαρ. Δε δυσκολεύτηκε να τις αναγνωρίσει: ήταν του κυρίου και της κυρίας Ουέσλι. Δίστασε, γιατί δεν ήθελε να καταλάβουν πως κρυφάκουγε. Παρ' όλα αυτά, όταν κάποια στιγμή ανέφεραν τ' όνομά του, πλησίασε ακόμη πιο πολύ την πόρτα που οδηγούσε στην αίθουσα του μπαρ.

«... δεν είναι σωστό να του το κρύψουμε», έλεγε παθιασμένος ο κύριος Ουέσλι. «Ο Χάρι έχει δικαίωμα να ξέρει. Προσπάθησα να το πω στον Φαντζ, αλλά εκείνος επιμένει να τον αντιμετωπίζει σαν παιδί. Είναι δεκατριών χρόνων και...»

«Άρθουρ, θα πανικοβληθεί αν μάθει την αλήθεια!» βόγκηξε η κυρία Ουέσλι. «Είναι δυνατό να στείλεις τον Χάρι στο

σχολείο φορτωμένο με αυτό το άγχος; Για τ' όνομα του Θεού! Τουλάχιστον είναι ευτυχής μέσα στην άγνοιά του!»

«Δε θέλω να τον φοβίσω, θέλω να τον προειδοποιήσω!» αντέτεινε ο κύριος Ουέσλι. «Ξέρεις δα τον Χάρι και τον Ρον... Περιπλανιούνται μόνοι τους από δω κι από κει. Σκέψου μόνο πως βρέθηκαν δύο φορές στο απαγορευμένο δάσος! Όμως ο Χάρι δεν πρέπει να το κάνει αυτό φέτος! Όταν σκέφτομαι τι θα μπορούσε να είχε πάθει εκείνη τη νύχτα που το έσκασε από το σπίτι! Αν δεν τον έπαιρνε το λεωφορείο των ιπποτών, βάζω στοίχημα ό,τι θέλεις πως θα είχε πεθάνει μέχρι να τον βρει το υπουργείο».

«Μα δεν πέθανε. Είναι μια χαρά. Ποιο το νόημα λοιπόν...»

«Μόλι, λένε ότι ο Σείριος Μπλακ είναι τρελός. Ίσως και να 'ναι αλήθεια. Πάντως, όπως κι αν έχει το πράγμα, ήταν αρκετά έξυπνος ώστε να αποδράσει από το Αζκαμπάν, κάτι θεωρητικά αδύνατο. Έχουν περάσει τρεις εβδομάδες χωρίς να εντοπίσουμε το παραμικρό ίχνος του. Ό,τι κι αν λέει ο Φαντζ στον *Ημερήσιο Προφήτη*, οι πιθανότητες να τον βρούμε είναι τόσες όσες να εφεύρουμε το αυτόματο μαγικό ραβδί. Το μόνο που ξέρουμε σίγουρα είναι ότι ο Μπλακ θέλει να...»

«Μα ο Χάρι θα είναι απόλυτα ασφαλής στο “Χόγκουαρτς”».

«Και το Αζκαμπάν το θεωρούσαμε απόλυτα ασφαλές. Αφού όμως ο Μπλακ μπόρεσε να δραπετεύσει από κει, ποιος μας εγγυάται ότι δε θα προσπαθήσει να διεισδύσει στο “Χόγκουαρτς”;»

«Μα δεν είμαστε σίγουροι ότι ο Μπλακ θέλει να εξοντώσει τον Χάρι...»

Ακούστηκε ένας κρότος κι ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι ο κύριος Ουέσλι είχε χτυπήσει τη γροθιά του στο τραπέζι.

«Μόλι, πόσες φορές πρέπει να σ' το πω; Δεν το ανακοίνωσαν στον Τύπο γιατί ο Φαντζ δεν ήθελε να διαδοθεί, αλλά τη νύχτα που ο Μπλακ απέδρασε, ο υπουργός Μαγείας πήγε στο Αζκαμπάν. Οι φρουροί τού είπαν ότι ο Μπλακ παραμι-

λούσε στον ύπνο του κι ότι έλεγε πάντα τα ίδια λόγια: *Είναι στο "Χόγκουαρτς"... Είναι στο "Χόγκουαρτς"*. Ο Μπλακ είναι παράφρων, Μόλι, και το 'χει βάλει σκοπό να σκοτώσει τον Χάρι. Αν θες τη γνώμη μου, νομίζει ότι δολοφονώντας τον Χάρι θα φέρει πίσω τον Ξέρις-Ποιον. Ο Μπλακ έχασε τα πάντα εκείνη τη νύχτα που ο Χάρι νίκησε τον Ξέρις-Ποιον. Τα δώδεκα χρόνια που έμεινε κλεισμένος στο Αζκαμπάν δε σκεφτόταν τίποτα άλλο...»

Έπεσε σιωπή. Ο Χάρι πλησίασε το αφτί του στην πόρτα. Αγωνιούσε ν' ακούσει τη συνέχεια.

«Τότε να κάνεις αυτό που θεωρείς σωστό, Άρθουρ. Όμως μην ξεχνάς τον Άλμπους Ντάμπλντορ. Όσο ο Ντάμπλντορ είναι διευθυντής στο "Χόγκουαρτς", δε θα επιτρέψει να συμβεί τίποτα κακό στον Χάρι. Φαντάζομαι ότι τον έχετε ενημερώσει...»

«Ασφαλώς. Έπρεπε να του ζητήσουμε την άδεια για να εγκατασταθούν οι φρουροί του Αζκαμπάν γύρω από τις εισόδους του σχολείου. Δεν τον ενθουσίασε η ιδέα αλλά το επέτρεψε».

«Δεν τον ενθουσίασε η ιδέα; Για ποιο λόγο; Αν είναι να πιαστεί ο Μπλακ;»

«Ο Ντάμπλντορ δε συμπαθεί τους φρουρούς του Αζκαμπάν», είπε σκυθρωπά ο κύριος Ουέσλι. «Ούτε εγώ, αν θες να ξέρεις... Αλλά όταν έχεις να κάνεις με ένα μάγο σαν τον Μπλακ, πολλές φορές αναγκάζεσαι να ενώσεις τις δυνάμεις σου με άτομα που θα προτιμούσες να αποφύγεις».

«Αν είναι να σώσουν τον Χάρι...» είπε η κυρία Ουέσλι.

«Δε θα ξαναπώ λέξη εναντίον τους», είπε αποκαμωμένος ο κύριος Ουέσλι. «Πέρασε η ώρα, Μόλι, πάμε να κοιμηθούμε...»

Ο Χάρι άκουσε το θόρυβο που έκαναν οι καρέκλες τους καθώς σηκώνονταν από αυτές. Απομακρύνθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε πατώντας στα ακροδάχτυλα και κρύφτηκε σε μια γωνιά. Περίμενε μέχρι ν' ακούσει την πόρτα της αίθουσας

να ανοίγει και τους Ουέσλι ν' ανεβαίνουν τη σκάλα. Ύστερα τρύπωσε μέσα στην αίθουσα.

Το μπουκαλάκι με το δυναμωτικό ήταν κάτω από το τραπέζι στο οποίο είχαν καθίσει για το δείπνο τους. Ο Χάρι περίμενε πρώτα ν' ακούσει την πόρτα του δωματίου των Ουέσλι να κλείνει και μετά ανέβηκε στο επάνω πάτωμα με το μπουκαλάκι.

Ο Φρεντ κι ο Τζορτζ είχαν κρυφτεί στο κεφαλόσκαλο και ήταν σκασμένοι στα γέλια, καθώς άκουγαν τον Πέρσι να έχει φέρει τα πάνω-κάτω στο δωμάτιό του ψάχνοντας για την κονκάρδα του.

«Εμείς την έχουμε», ψιθύρισε ο Φρεντ στον Χάρι. «Της κάναμε μάλιστα ορισμένες βελτιώσεις».

Τώρα η κονκάρδα έγραφε «Ψωροφантаσμένος επιμελητής».

Ο Χάρι γέλασε βεβιασμένα και πήγε να δώσει στον Ρον το μπουκαλάκι με το δυναμωτικό. Μετά κλείστηκε στο δωμάτιό του και ξάπλωσε στο κρεβάτι του.

Όστε ο Σείριος Μπλακ ήθελε να τον σκοτώσει. Έτσι εξηγούνταν όλα. Ο Φαντζ στάθηκε επιεικής μαζί του από την ανακούφισή του που τον είχε βρει ζωντανό. Γι' αυτό έβαλε και τον Χάρι να του υποσχεθεί ότι δε θα απομακρυνόταν από τη Διαγώνιο Αλέα, όπου υπήρχαν τόσοι μάγοι για να τον προσέχουν. Επιπλέον έστειλε δύο αυτοκίνητα του υπουργείου για να τους μεταφέρουν όλους την επομένη στο σταθμό, ώστε οι Ουέσλι να τον προσέχουν μέχρι να επιβιβαστεί στο τρένο.

Καθώς άκουγε τις πνιχτές φωνές του Ρον και του Πέρσι από δίπλα, αναρωτήθηκε γιατί είχε πάψει ξαφνικά να φοβάται. Ο Σείριος Μπλακ είχε δολοφονήσει δεκατρία άτομα με μία μόνο κατάρρα. Ο κύριος κι η κυρία Ουέσλι πίστευαν ότι θα πανικοβαλλόταν αν μάθαινε την αλήθεια. Αλλά εκείνος δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει απόλυτα με την κυρία Ουέσλι, ότι δηλαδή το ασφαλέστερο μέρος στον κόσμο ήταν το μέρος όπου βρισκόταν ο Άλμπους Ντάμπλντορ, δηλαδή το «Χόγκουαρτς». Δεν παραδέχονταν όλοι ότι ο Ντάμπλντορ

ήταν το μοναδικό άτομο που είχε ποτέ φοβηθεί ο λόρδος Βόλντεμορτ; Ασφαλώς ο Μπλακ, που ήταν το δεξί χέρι του Βόλντεμορτ, θα τον φοβόταν εξίσου.

Κι ύστερα, ήταν κι οι φρουροί του Αζκαμπάν, για τους οποίους μιλούσε όλος ο κόσμος. Τους έτρεμαν όλοι. Αν μάλιστα στρατοπέδευαν γύρω από το σχολείο, ο Μπλακ δεν είχε καμία πιθανότητα να μπει μέσα.

Το μόνο που στενοχωρούσε τον Χάρι ήταν πως δεν υπήρχε πλέον καμιά πιθανότητα για φέτος να επισκεφθεί το Χόγκσμιτ, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα. Κανείς δε θα συμφωνούσε να επιτρέψει στον Χάρι να εγκαταλείψει το «Χόγκουαρτς» μέχρι να συλληφθεί ο Μπλακ. Μάλιστα, προς στιγμήν, του δημιουργήθηκε η υποψία πως θα παρακολουθούσαν κι όλες του τις κινήσεις, τουλάχιστον μέχρι να περάσει ο κίνδυνος.

Κοίταξε συνοφρυωμένος το ταβάνι. Μα τι θαρρούσαν, πως δεν ήταν άξιος να προστατεύσει τον εαυτό του; Γλίτωσε τρεις φορές από το λόρδο Βόλντεμορτ. Δεν ήταν δα τόσο άχρηστος...

Άθελά του θυμήθηκε το ζώο στο φράχτη της οδού Ημισελήνου της Μανόλιας και το βιβλίο με τον τίτλο *Οιωνοί θανάτου*. *Τι κάνετε όταν ξέρετε πως έρχεται το χειρότερο.*

«Δε θα κάτσω να με δολοφονήσουν», είπε δυνατά ο Χάρι.

«Μπράβο, παιδί μου», είπε νυσταγμένα ο καθρέφτης του.

«Αυτό που φοβάσαι
περισσότερο στον κόσμο
είναι... ο φόβος».

Ρέμους Λούπιν

Για δώδεκα ολόκληρα χρόνια, η τρομερή φυλακή του Αζκαμπάν είχε έναν διαβόητο κρατούμενο, τον Σείριο Μπλακ, που είχε καταδικαστεί για τη δολοφονία δεκατριών ανθρώπων με μία και μόνο κατάρα. Γι' αυτόν κυκλοφορούσε η φήμη ότι ήταν αφοσιωμένος ακόλουθος του Άρχοντα του Σκότους, του Βόλντεμορτ. Τώρα έχει δραπετεύσει, και οι φύλακες του Αζκαμπάν θυμούνται ότι συχνά μουρμούρουσε στον ύπνο του: «Είναι στο "Χόγκουαρτς"... είναι στο "Χόγκουαρτς"». Μήπως ο Μπλακ κυνηγάει τον Χάρι;

Ο Χάρι Πότερ δεν είναι ασφαλής, ακόμη και μέσα στους τοίχους του μαγικού σχολείου του, περιτριγυρισμένος από τους φίλους του. Και, ακόμη χειρότερα, ένας προδότης ίσως βρίσκεται ανάμεσά τους.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-960-274-434-5

9 789602 744345

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 01751